

AMITABHA !!

Inledning

Den persiska kristendomen missionerade från 200-talet friskt österut och formulerade om både indiska och kinesiska livsåskådningar. Den indiska bhaktin och den buddhistiska Amitabhaismen är djupt kristet påverkade. Vi kan kanske säga att de är former av kristendom i andra dräkter.

De som kommer till den kristna tron via dessa, eller tar en omväg från kristen tro till dessa och ser gemenskapen, märker att det inre släktskapet är stort. I framtiden kan vi nog se hur de hör till samma familj igen. Biskop Adam i Chang-kang, den kinesiska huvudstaden på 800-talet, kände väl till olika former av buddhistiska Rena Landet och det välkända lotuskorset vittnar om hur nära dessa trosformer stod varandra. Upp ur gyttjan, som är världens bekymmer, växer renheten i form av lotusblomman och över blomman ser vi Kristi kors som fulländningen av det nya uppståndna livet.

De assyriska kristna i T'ang-kulturens Kina såg mycket positivt på Amitabhatron. De hade en gemensam grund att stå på. Orsaken till att de assyriska kristna inte överlevde Sung-perioden kan ha varit att de stod så nära denna form av buddhism. Shan-tao, en av Rena Landets stora författare och tänkare stod nära den kristna tron och regenten Kao-Tsung (650-683), en nära vän till Shan-tao, var den som bidrog mest till den assyriska kyrkan blomstring i dåtidens Kina. I engelsk översättning finner vi detta på den nestorianska minnesstenen som upprestes 780 i Xian: "The great Emperor Kao-Tsung reverently succeeded his ancestors. Embellishing and completing The True Religion (detta är det namn Shinran Shonin längre fram gav sin sekt i Japan). He caused a Luminous monastery to be built in every province and extended his favours to A-lo-pen (munk från Syrien) and raised him to be the Patron Saint and Spiritual Lord of the Empire. The Religion had free course throughout The Ten Provinces The State enjoyed true peace and a monastery was founded in every city and family life flourished in the Luminous happiness." (Saeki, P.Y. The Nestorian Monument in China, 1916)

Intressant är att namnet Shakyamuni -- Den "Världshedrade" eller Den som hedras av Universum", också användes av de syriska munkarna för Messias. I den kinesiska översättningen av Amitayus Dhyana Sutra används exakt samma termer som används på den Nestorianska stenen: "Därför meditera ni alla med hela ert hjärta och förverkliga med livlighet den Buddha som är den kommande Tathagata, eller den Arhat, Den som förtjänar tillbedjan, eller som Samyak sambuddha, Den som har perfekt och universell kunskap. Ytterligare ett exempel är det kinesiska tecknet för ordet 'Eloha' som säkerligen är hämtat från det buddhistiska uttrycket 'A-lo-han', som betyder "frukt av Buddha" eller "arhat".

Även idag finner några Kristus och Fadern genom Amitabhas oändliga medkänsla. Kanske den stora kinesiska kristna väckelsen i 2000-talets Kina har sina rötter i denna jord, förberedd av den assyriska kristendomen och dess influens över Amitabha-tron.

Henri de Lubac, en katolsk präst och författare, mycket engagerad i det Rena Landets buddhism skriver:

"If the notion of salvation which it expresses is different, it is quite analogous, by virtue of its setting, to the great Sukhavativyuha."

Vi ser också hur buddhister ibland har svårt att acceptera att Rena Landets tro varit den i särklass starkaste, populäraste och enklaste formen av buddhism genom historien. Olika nedvärderande försök har gjorts inom buddhismen att "förklara" denna tro genom att påpeka hur svåra tiderna var på på 700-talet och framåt, då denna tro växte starkt i hela Östasien. Man längtade nu till ett paradys. I själva verket var det relativt fridfullt under T'ang-perioden. Andra har försökt "förklara" denna tro som en sorts språngbräda för mindre begåvade och fattiga. Men det var lärda buddhister tillsammans med utbildade assyriska kristna som gav styrka åt Amitabha-tron. Fortfarande är dess tre huvudsakliga skrifter inte godkända av vissa andra buddhistiska skolor. Men sannast är nog att säga om denna tro att den är den mest universella och mest genuint hjärtliga formen av buddhism, och kommer att fortsätta vara överlägsen alla andra buddhistiska självansträngnings-riktningar.

Här kommer några reflektioner.

1.

Det finns ett rent land och ett löfte att födas där. Den här världen är full av smärtsamma växlingar. Den kan inte beblandas med det rena landet. Så vi litar på löftet och begrundar vår frälsning till Sukhavati, och vi säger om namo amitabha ya !

Detta sägande är den lätta vägen, den väg som har få villkor. Den svåra vägen har många villkor. Den lätta vägen är att säga Amitabhas namn, när som helst, när vi går, sitter, står eller ligger. Antalet är inte viktigt. Det är som att uppriktigt säga Tack ! Det

är uppriktigheten i tackandet för löftet om födelse som leder oss till instinkten att säga "om namo amitabha ya!"

Munken Honen säger många sekler senare i Japan att det är tack vare vårt sjungande av namnet som frälsningen sker. Men i vilket fall litar vi på löftet, vare sig vi sjunger eller inte. När vi sjunger är det tacksamhetens respons. Det är inte en metod. Om namo amitabha ya !!

Henri de Lubac:

"Aksobhya, the conqueror of Mara, who formed part like him of the system of the five dhyani-Buddhas, offered, in the Eastern region, his Paradise Abhirati. His cult is attested for China as early as the epoch of the later Han. It appears that he is the first Buddha of whom there was told the story of an "original vow" before his illumination."

Det är åren 147-186 då den första bunten av texter på sanskrit översätts till kinesiska där kristna präster och biskopar sannolikt är behjälpliga både med tankeinnehåll och språkkunskaper. Så löftet om frälsning i paradiset föregår tanken på det ständiga reciterandet. Den japanske läraren Shinran, elev till Honen, återgår i viss mån till kraften i själva löftet och bibehåller reciterandet som tackbön. Så fort vi gör metodiska villkor försvinner tacksamheten ur bilden och då är vi inne på den svåra vägen med många villkor.

Den stora styrkan i Amitabhas löfte är dess fullständiga frihet från denna jordiska värld av växlingar och smärtor. Det finns inget sätt att spiritualisera en värld av självtressen och ständiga förgiftningar av girighet, hat, lusta och förvirring. Tilliten och förtröstan beror inte alls av hur vi lyckas vara goda i denna värld. Även om vi misslyckas helt och hållet, håller löftet om vår födelse i det rena landet.

Lubac:

"....scenes taken from the legend of Queen Vaidehi, or from the Jatakas of Amitabha (according to the Long Sutra), or from Sakyamuni's preaching on the Pure Land; or

again they are little illustrations explaining, always according to the Meditation Sutra, the various possible ways of contemplating this Land."

Det finns många variationer i hur vi kontemplerar det rena landet, Guds rike som Jesus säger när han kontemplerar det för oss. Men det väsentliga är kontemplationen, inte just sättet vi gör det på. Ofta börjar Jesus sina liknelser: Med Guds rike är det som... På liknande sätt skildrar indiska, den kinesiska och japanska konsten paradiset vi får födas till genom tilliten till Amitabhas löfte.

2.

Att sjunga eller recitera Namnet löser alla problem vi har. Ofta glöms denna aspekt bort när man talar och skriver om Rena Landet. Men tallösa exempel finns i historien på människor med tillit till recitationen och Löftet som fått alla sina stora problem lösta. Det är alltså inte idealism eller drömmande optimism. Problemen är ofta det som leder oss till Amitabhas stora medkänsla och det är problemet som försvinner när vi tar emot kraften i den medkänslan.

Vi har alla problem, stora och små. Ofta kan små växa till stora. Jag ser fyra storlekar: problem med döden, problem med relationer, främst äktenskapliga, problem med arbetsplatsen och problem med sig själv. Alla dessa löses i praktiken av tilliten till Amitabha och genom recitationen. Vi kan med poeten Saichi säga att istället för problemen finns "om namo amitabha ya" kvar med sitt obegränsade liv och ljus.

För många andligt orienterade är det lite opassande att tala om tron som problemlösning, att frälsningen löser problem för oss. Men det sinnliga livet är ofta smärtsamt och vi bär på problem. I den direkta tilltron till kraften i Amitabha försvinner dessa problem. Varför skulle vi inte tala öppet och generöst om detta? Amitabha-tron anger tydligt hur vi är syndiga problemskapare och att hans nåd och ljus behövs för oss för att slippa ur problemen.

Så här skriver Rennyo i sitt Brev 22:

"Den som vill veta ingående om vår sekts lära och komma till paradiset, måste känna till vad "tariki shinjin" står för. Vad är nu "tariki shinjin" för något? Jo det är grundlaget för usla syndiga människor som vi, för att vi utan svårighet ska komma till Det rena landet. Hurdan är då denna "tariki shinjin"? Jo den innebär helt enkelt att man helt och hållet skall förlita sig på Amitabha. När tanken på att man skall förlita sig på honom för frälsning infinner sig, då nås man av denna "tariki shinjin". Då utstrålar Amitabha garanterat det frälsande ljuset och omsluter oss i det ljuset så länge vi befinner oss på denna jord. Detta är således det tillstånd i vilket vi är upplysta.....Därför finns det inga tvivel om att vi utan några svårigheter kommer till paradiset genom att ha nått denna enda "tariki shinjin". (Övers. Chieko Fujio Düring. Se alla Rennyos brev på svenska här: humlebo.nu/rennyo.pdf)

Detta "utan svårigheter" som Rennyō upprepar, är just att vi utan problem kommer till det rena landet. Vi får våra svårigheter upplösta i sägandet av "om namo amitabha ya". Vi säger i tacksamhet över frälsningen från Amitabha, vi säger det inte som en egen andlig övning eller kraftgärning. Det är inte vår förmåga att recitera som är avgörande utan vår recitation i tacksamhet över frälsningen i Amitabhas ljus som omsluter oss.

3.

DET ELÄNDIGA BARNET

Tänk dig att du är ett litet barn på en marknad och du känner dig eländig. Du vet att du är syndfull och eländig och söker du vet inte vad, för att må bättre. Så ser du en stor Amitabha-karusell där hundratals stora figurer sträcker ut sina händer åt dig och ler ett stort leende. Som det barn du är förstår du inte skillnaden på en figur i plast och trä och en levande varelse. Du springer fram och klänger dig fast vid figures händer. Genast börjar den lysa och du omsluts av ljuset. Ditt elände känns inte, du är lycklig och förundrad. Tacksamt ropar du Amitabha !! Namō Amitabha ya !!

Denna bild lämnar mycket övrigt att önska för en intellektuell och tänkande människa. Men i praktiska livet är vi som detta barn. Vi förstår varken eländet eller frälsningen. Låt oss granska bilden och undersöka vad den innehåller och varför många anser att den saknar viktiga element för att förklara det andliga livet.

Det eländiga barnet är vi själva genom att vi inte vet eller förstår vårt elände. Vi vet lite oklart att vi syndar, dvs. gör saker vi inte vill eller bör göra. Men vi har ingen djupare etisk insikt i oss själva. Vi kan syssla med etik som teori och tänka teologiskt på vad synd är. Men själva är vi fortfarande som det eländiga barnet som söker det vet inte vad. Detta är den fundamentala ignorans vi har. Meister Eckhart betonar hur vi inte förstår vår själ och inte hur Frälsaren kan älska den. Vi förstår inte. Men vi söker efter något. Det mesta vi gör under en dag är detta sökande efter att komma ur eländet.

Detta gör att vår intelligens, kunskap, visdom och våra insikter inte hjälper oss mycket i det viktigaste. Det behövs ingen visdom eller insikt för att få frälsningen i Amitabha. Ja det är till och med så att om vi anser oss ha insikt eller visdom eller intelligens så blir vårt elände än större. Så illa är det ställt. Svårt att acceptera för alla lärda. Men vi är personligen som detta lilla barn och förstår verkligen inte vår syndfullhet och vårt elände. Sådan är kocken på den billiga restauranten, sådan är professorn på det prestigefyllda universitetet, sådan är den unga horan på gatan, sådan är den rika familjmodern i den stora lyxvillan, sådan är busschauffören i stadstrafiken, sådan är den smarta unga kvinnan som doktorerar i kemi. Sådana är vi alla. Vi är syndfulla och känner oss eländiga innerst inne. Vi söker efter vi vet inte vad för att få eländet att upphöra.

Marknaden som barnet irrar omkring på är vår verklighet. Inte bara städer och institutioner och media utan våra egna huvuden. Vi irrar omkring i en mångfald fenomen som alla sviker oss. Endast Amitabhas ljus kan frälsa oss. Alla andra fenomen på marknaden ger oss kortvariga lösningar, får oss att slappna av lite. Det är alla de distraktioner vi har i livet. Ta en åktur, se en film, läsa en bok, prata bort en stund, äta mat. Strax kommer dock eländet åter, ibland värre än tidigare för vi kanske syndade på ordentligt för att få lite njutning istället för elände. De distraktiva synderna är många och varierande. Kanske var synden förakt för andra, kanske var den lusta, kanske var

den lögn och bedrägeri, kanske stolthet över sig själv. Våra passioner gör oss eländiga, på vilken nivå vi än har dem. Barnet är, såsom vi själva, på en bråkig och brokig marknad av synder.

När barnet ser karusellen med Amitabha-figurer väcks ett hopp. Kanske glädje finns där? Så naiva är också vi. Alla som hör om löftet hos Amitabha och frälsningen som ges till den som klänger sig fast vid armarna på Amitabha, blir glada men tappar snart förtroendet igen och irrar vidare på marknaden. Men det barn som fattar händerna på Amitabha i denna karusell, får genast utan svårigheten ta emot ljus och leende. Att det är en maskin och en plastfigur spelar ingen roll för barnet förstår inte skillnaden. Det är vad som sker som är det enda viktiga. Eländet skingras för att ljuset omsluter barnet. Så är det för oss också. När vi reciterar skingras eländet. Det är en gåva, det är inte vår recitation som är orsak, men vi klänger oss fast vid Amitabha i tacksamhet för ljuset som flödar in i oss.

Just denna bild med en maskinell karusell med stora plastfigurer är otrevlig för alla intelligenta andliga människor. De vill se Gud som personlig och som levande i sitt svar på våra böner och vår längtan. En dialog mellan en känslig Gud och mitt intellekt och mitt hjärta bör vara i centrum. Här är det endast ett förvirrat eländigt barn som fattar tag i händerna på en karusellfigur. Men i verkligheten är vi inte så intelligenta eller visa. Vi behöver hjälp i vårt elände och det är bra om vi liksom barnet sätter längtan efter glädje först och griper tag i det som lovar oss glädje. Ingen kan garantera ditt tänkande i förhand att Amitabhas medkänsla omfamnar dig när du klänger dig fast vid recitationen. Du måste som barnet gripa efter ärmarna på Amitabhas skjorta. Det är inte så djupt, det är mer förtvivlat. Men det fungerar. I samma stund du reciterar i tillit och hopp lyser Amitabhas upp hela dig, tar bort ditt elände och skänker dig frälsning, både nu och när din kropp somnar in från jordelivet.

Karusellfiguren är bra på flera sätt. Dels är den under din intelligenta värdighet, dels finns den på marknaden mitt bland allt oväsen och alla ytliga njutningar. Den som söker sig till Rena Landet finner ofta enkla arbetande och dåligt utbildade människor. Det är ofta primitiva människor i jämförelse med andra. Detta avskräcker. Det är ett effektivt avskräckande. C.S. Lewis låter djävulen i "The Screwtape Letters" förleda sitt offer, en person som kanske vill komma till den kristna tron, genom att låta denna person

upptäcka vilka löjliga och besvärande personer som sitter där i kyrkbänken bredvid honom. Inte kan man väl höra hemma här där sådana föraktliga personer vistas ! Det är under min värdighet.

Sedan är det något stötande i att Amitabha svarar så utan urskiljning på den utsträckta handen från barnet. Det sker så utan kvalificering. I de flesta religiösa traditioner finns det stadier man går genom och en kateketisk kunskap bakom tillhörigheten till trons gemenskap. Det här barnet endast griper efter Amitabha och genast börjar ljuset flöda kring barnet. Men så är det i verkligheten. Vi behöver inte förstå vad vi gör. Vi vänder i vårt elände till ljuset i det rena landet och ropar "om namo amitabha ya" och genast omringas vi av det frälsande ljuset. Vi behöver alltså inte oroa oss för att inte nå insikt. Amitabha. Vilket ojämförligt löfte ! Ett sådant gudomligt ljus ! Och endast genom detta gudomliga ljus kan vi botas från den förfärliga sjukdomen att vara dum, syndfyll och eländig.

När så ljuset omringar oss i vår recitation av Namnet ser vi det som en ren gåva. Ingen prestation krävdes. Ingen insikt om vad vi gör krävs. Ljuset kraft är ljusets kraft, alldeles oberoende av vår självbild och självförståelse. Vi griper tag i ärmen och klänger oss fast med vår recitation i tid och otid. Ljuset omfamnar oss och eländet försvinner. Vi är som barnet, vi förstod inte, vi grep efter den utsträckta handen och vi omfamnades av det utstrålande frälsningsljuset.

4.

DET LIV VI LEVER JUST NU

Människor kan lätt missta sig och tro att vi får personliga förmåner efter att ha lämnat kroppen, en sorts belöningar för rätt tro. Men det är ett stort misstag.

Det är kanske olyckligt att undervisningen om det Rena Landet tidigare, t ex i Amitabha Sutra, betonar vad som händer när vi dör. Spekulationer om fördelar och graderingar uppstår då lätt. Men viktigare är för oss betoningen på frälsning i vårt nuvarande liv.

När vi lever frälst, har vi Amitabhas barmhärtighet levande inom oss. Den känns som en annan person i oss. Jag själv med mina eländiga olyckliga lustar och tokiga tankar är kvar men en Annan kraft är där också, den som röjs i recitationen av "om namo amitabha ya ! ". Det blir en dynamik mellan token och Amitabhas ljus inom oss som samtidigt omfamnar oss. En dubbelhet som inte kan reduceras bort.

Detta är en undervisning om Amitabha där frälsningen är erfarenhet av det liv vi lever just nu. En del hävdar att det är omöjligt att veta om det finns ett rent land eller inte förrän vi dör och är faktiskt född där. Men det är nu frälsningen äger rum och vi kan ta del av den just här och nu. Även om vi såsom Mansho Kiyosawa kan uppleva oss som fullständigt värdelösa i samhället (han var avsatt jodoshinpräst, svårt angripen av tbc och kunde inte få någon anställning) så kan tilliten till Amitabha bli den livskänsla vi har dag efter dag. I själva verket är vår utsatthet och värdelöshet en ren vinst för tilliten. När vi inte har något kvar att vara stolta över är det lättare att finna den stora tillitens glädje.

5.

GLÄDJENS TILLIT

Tilliten i sägandet är inte alls lik den typiskt seriösa övningens iver. Det är mer vila och skrattlystnad. Det är ingen väg som ska tillryggaläggas. Det är som att cykla i ett landskap, kanske som mannen Ruth Tambah ser i Bayern när hon är ute och åker på landsbygden. Han är gammal och fattig men ögonen lyser av en märkelig glädje.

Litandet fungerar så: vi ser vilka tokstollar vi är och hur den Andra kraften är helt och hållet avgörande. Det får oss benägna till skratt och fnitter. Allting är så upp och ner. Vi tror i vår inbilskhet att vi kan fixa allting, en bra värld och upplysning och sådant. Men utan Amitabha fixar vi nästan ingenting.

Amitabhas frälsning baserad på den Andra kraften börjar i detta nuvarande ögonblick. Det finns många sätt att uttrycka detta. Jag sjunger ofta dessa rader:

Det finns ett rent land
och ett Löfte att födas där
och detta Löfte
är nog för min frälsning
ja detta Löfte
är nog för mitt liv.

Inspirerade av Tannisho kan vi säga mer utförligt:

"Frälst genom den ofattbara verkan av Amitabhas Löfte, ser jag fram emot födelse i det rena landet ".

I det ögonblick du anförtror dig till Löftet, så att sinnet är inställt på att säga Amitabhas Namn, uppstår inom dig en tacksamhet. Du är då omedelbart omfamnad av obegränsad medkänsla som aldrig överger dig.

Med andra ord, i det ögonblick vi hör Amitabhas löfte att rädda alla varelser, vet vi utan tvivel att vi kommer att födas i det rena landet, där vi kommer att bli helt upplysta inifrån. Vi har redan anammat detta i ljuset från Amitabhas frälsning.

Det är utifrån en känsla av glädje och tacksamhet i att veta detta, som viljan att recitera Namo Amitabha uppstår inom oss Denna tacksamhet är en stor gåva som ges till oss.

NAMNET ELLER SIG SJÄLV

Den verkliga nåden är att sägandet är reflektion av ljuset från Amitabha. Det blir alltså en livspraktik där vi väljer Namnet istället för oss själva. Varför välja oss själva, förlorade eländiga barn som vi är ? Det är en enkel form av nåd -- namnet utesluter självet drama. Vare sig vi ligger, sover, vaknar, står, går eller utför någon syssla räddas vi av sägandet. Endast-sägandet-praktiken är nåden i konkretiserad form i vårt liv.

Vi kan filosofera över motivet till sägandet, vi kan komma fram till att tacksamhet är motivationen. Tacksamheten över den räddande medkänslan hos Amitabha gör att vi spontant säger namoamitabha ! Men ändå är det sägandet, det ständiga och oavbrutna sägandet av Namnet som räddar. Kanske vi inte alltid känner vare sig tacksamhet eller längtan till riket i Väst, trots att vi tror på löftet om räddning. Men själva yttrandet av Namnet räddar i sig, för i Namnet och endast-sägandet finns den stora skatten. Vi räddas från oss själva.

Det är tacksamt att läsa Honen och Shan-tao om hur just sägandet är hemligheten och nåden i sig. Att vi inte behöver gå längre men stanna i denna enkelhet, att våra läppar rörs i vokalisering av Namnet, våra fingrar känner kulorna i radbandet, vår själ ser mot det Rena Landet.

7.

ATT RÄDDAS FRÅN SIG SJÄLV

Av all skäl som finns att välja trons väg, sägandet av Namnets väg, är kanske det bästa detta: att räddas från sig själv. Att endast säga Namnet och göra det i alla lägen, räddar genom Amitabhas nåd. Alla andra vägar som "jag gör" kommer att bevara självet istället. Vi vet att hopplösheten gör det omöjligt för oss själva att finna nåd och finna födelse i det rena landet. Endast sägandet av Namnet i alla lägen, räddar oss. Den kristna vägen handlar också om detta, som Thomas Merton skrev: God, only save me from myself !" Jag läste detta när jag var ung, men förstod aldrig att det handlade om

något så enkelt som sägandet av Namnet. Det handlar om en räddning från det tokiga idiot-jaget som inte kan mycket mer än begära vad det gillar och vara missnöjd med det som inte faller i smaken.

Jag påminns om detta när jag läser om Ruth Tabrahs roman *The Monk Who Dared*.

Munken Genku (Honen): " Enligt denna text (Mediationssutran) står det klart att reflektion är detsamma som yttrande och yttrande är att säga Namnet. Att säga Namnet är tänkande och tänkande är sägande. Zendos kommentar till denna text råder oss till att utan uppehåll yttra Amitabhas namn, vare sig vi står eller sitter eller ligger ner. Det blir vår enda livslånga praxis och de ska utföras med allvar och djup tro på att det är den enda praxis som är i överensstämmelse med Amitabhas löfte att dela sin helighet med var och en av oss som har tillit till sägandet av namoamitabha."

Och längre fram när huvudpersonen Zenshin (som är den unge Shinran): "En enda punkt gav honom all anledning han behövde att välja Genku's endast-sägande-praxis, nämligen att det räddade honom från sig själv".

Genku säger vidare med glädjestrålade ögon: "Jag säger bara Namnet, Zenshin. Jag säger det vare sig jag står, sitter, ligger ner -- vare sig jag är vaken eller sover. Allt annat du gör i livet, gör det medan du säger namoamitabha. Men kom alltid ihåg att yttrande är reflektion. Namnet är den heliges tanke. Det är tacksamhet för den stora medkänslan."

Jag vill tillägga att vi behöver inte veta varför, sägandet räddar oss från oss själva ändå. Den stora kraften i det gudomliga löftet om det rena landet, räddar oss genom att vi säger "om namo amitabha ya". Sägandet är reflekterandet av det obegränsade ljuset och livet.

BEROENDENA OCH TRONS KARAKTÄR

Ett skäl till att välja trons väg som kanske är det vanligaste och naturligaste är osäkerheten i livet. Detta är något som skrämmar människor men vi kan också se det som välsignelser. Osäkerheten är baserad på beroenden och beroenden kan ses som relationer till Amitabha. Här är en bön jag ofta ber för att hamna "på jorden" och förstå varför tilliten till Löftet om födelse är så viktig varje minut i detta liv. Jag använder ena handens fingrar för att minnas dem.

De fem beroendena

- 1 lovad vare Du för vårt beroende av syret vi andas
- 2 lovad vare Du för vårt beroende av kroppen för att leva
- 3 lovad vare Du för vårt beroende av själens tankar och känslor och förståelse
- 4 lovad vare Du för vårt beroende av andra levande varelser för att leva
- 5 lovad vare Du för vårt beroende av denna planet att leva på

När vi enkelt och ödmjukt inser detta läge av beroende som vi alla utan undantag upplever och som stället alla levande varelser på samma nivå, inser vi också hur lite vi kan göra för vår frälsning. Den kan endast komma inifrån Löftet, verkligheten själv som vi kallar Amitabhas oändliga medkänsla. När vi erkänner våra beroenden får vi rätt inställning som gör oss mottagliga för tro.

De tre formerna av tro

"Tro" är ett ord med många betydeser och nyanser. Amitabha-tron är huvudsakligen en av dessa former, men inte de andra. Den första formen är sannolikhetsstro. Jag tror att jag vaknar levande i morgon för jag mår bra idag. Det är den vetenskapliga tron -- jag tror att denna mekanism kan vara rätt för jag har upprepat mätningarna och gjort experimenten. Men många religiösa har den sortens tro -- jag tror att jag sannolikt

kommer till himlen och blir frälst. Jag tror att Gud sannolikt måste finnas eftersom jag ser effekterna av Hans skapelse.

Den andra formen av tro är den vanligaste inom religionerna. Den innebär vördnad och beundran för något högre, något "däruppe", något himmelskt. Den kinesiska T'ien tan är himmelguden som är objekt för denna sorts tro. Fader vår i himlen kan vara uttryck för samma. Komma till himlen när vi dör är ett objekt för denna sorts tro. Denna tro ser upp till Gud, beundrar Gud, förundras inför det gudomliga. Gud är stor, Gud är större -- allahuwakbar som ofta sägs inom Islam.

Amitabha-tron är annorlunda. Den kan ha element av dessa två former, men i sin kärna är den något annat. Den är ett tillstånd av full tillit till Löftet som beledsagar alla andra erfarenheter vi skapar av världen. Denna tro är vad som avses med det japanska "shinjin", det indiska "cittapura" och det västerländska "leva i Kristus". Det är inte tro på sannolik frälsning och gudsrike, det är inte beundran för Guds storhet och makt, utan full tillit till Amitabha, ungefär såsom Jesus har tillit till sin Fader. Andra egenskaper som brukar gälla för denna tro är stillhet, renhet, tystnad, frid och lycka. Det är inte upplysning eller förverkligande. Det är mer ett djupt inre val att lita på födelse i det Rena Landet.

Den renhet och stillhet som finns i Amitabha-tron är inte i första hand en etisk eller moralisk egenskap. Det är inte "fromhet" i den mening vi ofta ser i väst som nästan alltid involverar oss i moraliska krav och meriter. Istället är det fråga om en renhet som är vilsam och ett resultat av enkelhet och oskuld. Det är inte i första hand en moralisk agent utan en djup förlitan på Amitabhas nåd och frälsning. Kombinerat med ödmjukheten inför de fem beroendena blir denna renhet en nakenhet snarare än moralisk förkovran. Det stämmer gott med Jesu framhållande att vi måste vara som barn för att höra hemma i himmelriket.

I tillförlitan finns ett element av "visshet". Att leva i osäkerheten med livets alla beroenden är den andra sidan av tilliten till det obegränsade ljuset och livet. När vi ser hur illusion och ignorans fyller människor som endast ser ena sidan. När vi ser det elände dessa människor dagligen exponerar, är det inte svårt att välja vissheten i ljuset och nåden i Löftet om födelse i det Rena Landet. Termen "prajna" på sanskrit anger en

del av denna visshet, liksom "cittaprasada". På kristet språk är det det nya och eviga förbundet som ges till oss.

9.

DE TVÅ I:NA

I Ruth Tabrahs roman om Shinran som har titeln The Monk Who Dared, fäller en munk en kortfattad dom om världen: den är full av ignorans och illusion. Folk drunknar i sin ignorans och sina begär. De två i:na -- ignorans och illusion. Det låter negativt men det är inte en dom utan en iakttagelse. Se dig omkring! Människor är som drunknande i lidanden som kommer av okunnighet och begär.

Utifrån denna iakttagelse drar emellertid många slutsatsen att vi måste göra något åt det. Så följer diciplin och metod, träning och aspiration. Men Amitabha säger något annat: Jag räddar er. Endast lita på mitt Löfte. Detta Löfte har en kraft som räddar dig. Du kan inte rädda dig själv.

När vi ser så långt förstår vi att världen med de två i:na är en reflektion, en negativ reflektion, av ljuset i Amitabha. Världen ger oss vid handen att vi inte kan rädda oss själva eller bli lyckliga av oss själva. Det är världens stora lektion. Samsara är ljusbringare på detta märkliga vis. Världens ignorans och illusion får oss att ropa Namo Amitabha ! Och endast ett sådant hjärterop leder till att nåden räddar oss och vi kan vandra lätt på jorden resten av våra dagar. Vi kan vara öppna och lätta, alltid beredda att hjälpa andra.

Att lita på är ett tillstånd som följer med alla andra erfarenheter vi gör. Vi litar på frälsningens löfte samtidigt som vi intresserar oss för andra, följer med i ett resonemang, sköter praktiska sysslor, lagar mat, tvättar oss, borstar tänderna, går till och från arbetet. Vi behöver ingenting särskilt göra, eller kunna, eller studera eller utföra i form av religiösa aktiviteter. Vi litar helt på Amitabha i nåden och löftets kraft.

Vi förväntar oss inga särskilda andliga upplevelser såsom många gör i de olika religionerna.

10.

LEVA MED AMITABHA

I livet med Amitabha gör man ingenting särskilt och detta har ofta betraktats med misstanke från andra mer professionella religiösa, både i historisk tid i Asien och i vår tid över hela globen. Också här är det något avklätt och "allt för enkelt" över tron på Amitabha – allt är klart med vår frälsning genom Amitabhas nåd, så att säga. Det obegränsade ljuset och livet flödar genom oss och därmed är all övrig religion onödig och till och med distraherande.

En infallsvinkel jag tycker om är vårt sökande efter lycka. Nu finns det en del intellektuella som anser att vi inte ska prata om lycka utan tänka: lyckan kommer lyckan går....Men ingen vaknar upp och tänker: hoppas jag blir olycklig idag! Snarare är det varje människans djupaste önskan att hitta lycka i livet, om så bara i form av en kopp kaffe eller att få gå hem en timme tidigare från jobbet.

Så lycka är något vi alla söker. Kan den finnas i något vi gör eller skapar? Till en viss grad. Men allt vi gör tycks falna och alla yttre objekt vi njuter av, mat, sex, utsikter, resor, pengar – falnar också överraskande snabbt. Så vi märker att allt falnar. En bit chocklad, underbart. Andra biten, så där. Tredje biten, äckligt. Så tycks det vara med allt.

Där slutar många att leta lyckan. Många i övre medelåldern ger upp. Det finns ingen lycka. Det är sant att alla sinnliga objekt ger endast kortvarig och slumpmässig lycka. Men det översinnliga ljuset och livet i Amitabha finns tillgängligt för den som vänder sig ditåt. Detta ljus är lycka i sig. Och mycket enklare än sinnliga njutningar. Du endast

vänder dig till Ljuset och det börjar genast flöda genom dig. När vi siter i solen och låter den värma oss behöver vi inte göra något. Så är det med Amitabhas lycka. Den vill fylla oss och vi finns till för att låta det ske.

Hemma i Europa ser man lite med misstänksamma ögon på en andlighet som endast tar emot ljus och lycka. Egenverksamheten brukar betonas. En person som dras till en tro eller en kyrka, får snart en lista på saker som ska göras. All europeisk religion är handlingsinriktad, till och med mystikerna hålls i regel, där bönetider och liturgi finns i den dagliga agenda – saker att sköta och utföra.

Amitabha har inga sådana krav. Liksom den Fadern Jesus talar om är det en Ande som ger, inte ställer krav. Paulus försöker brygga över kravreligionen till givandereligionen i väst, de många företrädarna för Rena Landet i Kina försöker brygga över från kravbuddhism till givandeandlighet. Ta emot löftet från Amitabha och ta emot hans gränslösa ljus och liv, det är hela saken.

Jag lärde mig t'ai chi för många år sen och senare falun dafa och jag tycker om rörelserna, så jag sjunger Namó Amitabha medan jag gör dem. Men det handlar inte om krav eller regler utan frihet i att röra sin kropp medan jag tar emot ljus och liv från Källan själv. Även att röra kroppen som muslimer gör, vilket Muhammad lärt av kristna munkar, är något som man inspireras till, men inte som diciplin.

Vi lever så att säga i Ljusfabriken där vår huvudsakliga syssla är att "ta ner Ljuset" eller "ta emot Ljuset" och inte vara för upptagna av någon handling i världen. Detta är inte diciplinärt och det går inte att göra ännu en regelmässig kravreligion av det. Amitabha är i centrum och gör ingenting annat än utsänder sin kärlek till våra kroppar och själar. Det är ett översinnligt ljus som påverkar allt kroppsligt och sinnligt. Det är en väldigt enkel process.

När något blir diciplin eller lag och därmed indirekt krav så försvinner mottagandet av ljuset. En norrman skriver om detta:

"Loven forutsetter at det separate selvet skal adlyde den. Det faktum at vi betrakter loven som noe utenfor oss selv, som noe vi skal oppfylle, noe som vi ikke er nå, men skulle eller burde bli, er vår evige innrømmelse at vi er lovbrytere og lever atskilt fra Gud. I denne atskillelsen så kan vi kun høre loven som om den kommer fra et sted utenfor oss selv, og derfor er vi atskilt fra den og av den grunn både bundet til lovens krav og separasjonen som ligger i å følge den.

Först när vi enkelt och kravlöst öppnar oss för Amitabhas obegränsade och osinnliga ljus, kan vi ta emot den lycka som ljuset också ger. Så snart vi "gör religion" glömmar vi ta emot Hans obegränsade ljus och liv. Det är därför denna väg ofta kallas den enkla vägen, den simpla vägen. Bara ta emot.

När vi tror att vi själva ska utföra nåden eller ljuset hamnar vi i något som faktiskt liknar alkoholism. Allt handlar om att jag överlämnar mig till Amitabhas löfte och kraft och erkänner att min egen vilja inte längre spelar någon roll. Tvärtom har viljan bara förstört för oss eller distraherat oss. För alkoholismen är en viljesjuka. Ju mer man vill sluta dricka, desto mer vill något annat fortsätta – och man är inne i ett fullt krig med sig själv. Lagen är döden som Paulus säger.

Det översinnliga ljuset liksom genomtränger allting, även våra fruktlösa ansträngningar. Detta ljus är kärlek och liv och kan inte störas av något. Men bara när vi tar emot och säger Namnet i mottagandet kan vi bygga allting vi gör på lycka. Alltså måste vi också erkänna att vi vill vara lyckliga, och inte bara slumpvis eller stundvis. Lyckan är den Andra kraften som vill se sig själv i mig och i dig, just såsom vi är.

När vi befinner oss i Amitabhas absoluta medkänsla med allt, behöver vi inte världens intressen och njutningar. Mat och husrum, några människor att dela vardagen med är allt. Vi kanske har bestyr som måste skötas varje dag och dessa gör vi utan att dras

med i några intressen eller njutningar. Den som har tillgång till Skatten över alla skatter behöver ingenting annat.

När du säger Namnet tyst eller högt är sägande och Amitabha detsamma. Ingenting annat existerar då. Du behöver ha minst fem perioder om dagen för bara detta, korta eller långa. Men när du inte är engagerad i Namnet är medkänslan med allt det enda intresset för dig, medkänsla med andra varelser, medkänsla med djuren, medkänsla med naturen, kosmos. Denna medkänsla är en tystnad full av ljus och liv. Det handlar inte om världsligt känslomässigt deltagande som ju nästan alltid är ett begärs reaktioner i kroppen.

11.

HISTORISKA REFLEKTIONER

Att skriva historia är alltid revisionism kan man tänka. Själv har jag aldrig varit riktigt nöjd med att teckna tron på Amitabha i en historia utan kristendomens närvaro. I en inledning till verket "Buddhist Psalms" skriver L. Adams Beck följande ord som jag finner mycket läsvärda:

"The development of Mahayana Buddhism from the teaching of the Gautama Buddha has been often compared with that of the Christian faith from the Jewish, but it may be better compared with the growth of a sacerdotal system from the simplifications of the Gospel of St. Mark. That the developmen should have been on the same lines in all essential matters of symbol and (in the most important respects) of doctrine, modified only by Eastern habits of thought and environment, is a miracle of coincidence which cannot be paralelled in the world unless it be granted that Christianity filtering along the great trade routes of an earlier world joined hands with Buddhism in many unsuspected ways and places. Evidences is accumulating that this is so...And if it it be so - if it be true that in spite of racial distinctions, differences of thought and circumstance, the religious thought of East and West has so many and so great

meeting-points, the hope of the world in things spiritual may lie in the recognition of that fact and in a future union now shadowed forth only in symbol and in a great hope."

Och även dessa ord om Amitabha: "For with the Buddhist faith there came the germ of the belief that the Gautama Buddha in his own grandeur bore witness to One Greater -- the Amitabha or Amida Buddha -- that One who in boundless Light abideth, life of the Universe without colour, without form, the Lover of man, his Protector and Refuge. He may, He must be worshipped, for in Him are all the essential attributes of Deity, and He, the Saviour of mankind, has prepared a pure land of peace for his servants, beyond the storms of life and death."

12.

I. Historisk utveckling av tron på Rena Landet

Ursprunget i Indien

Längtan till ett Rent Land är särskilt förknippad med Mahayana. Den kan spåras tillbaka ända till de två lärare som grundade de två viktigaste filosofiska inriktningarna: Asvaghosha (möjligen AD 80–150) och Nagarjuna (ca. AD 150–250). Vi läser i ett verk, *The Awakening of Faith*, som tillskrivs Asvagosha:

"Efter denna reflexion , bör de [dvs alla lidande varelser] avlägga stora löften och med full koncentration av sin andliga kraft tänka på andligt upplysta varelser och på bodhisattvor [andligt upplysta i tjänst hos människor]. När de har en sådan fast övertygelse, fri från alla tvivel, kommer de helt säkert att födas i det upplysta landet bortom allt världsligt, när de lämnar det nuvarande livet. De möter där upplysta och bodhisattvor, för att få sin tro fullständig och för evigt fly från alla onda skapelser. Därför sägs det i skrifterna att om hängivna män och kvinnor skulle fyllas med

koncentration av denna tanke på Amitabha i sin värld av den högsta lyckan i Väst och rikta all motivation till sina goda handlingar mot att födas där, skulle de helt säkert också födas där. Genom att de alltid ser upplysta varelser där kommer deras tro att bli fullständig och de kommer aldrig att återfalla därifrån. Ta emot undervisning i läran och erkänn den sanna andliga verkligheten hos den upplyste [dharmakaya] så kommer ni genom successiv disciplin in i sanningens tillståndet.¹

Liknande föreställningar om frälsning genom beroendet av Amithaba finns i de viktigaste texterna för Rena Landet : Sukhavati Vyūha Sutra (kinesiska : O - mi - Ching) och Amithaba Yurthyana Sutra (kinesiska : Kuan - wu - Liang - shou Ching). Tidigare referenser till ett "ett land av välsignelse" (sanskrit sukhavativyūha) bör nog alltid förstås som samma plats. I sin grundliga studie ansåg Fujita Kotatsu att den enda sunda slutsatsen bör vara att sådana hänvisningar syftar till ett och samma upplysta Land.²

2 . Tron på Rena Landet i Kina

Under århundradena utvecklades i Kina så småningom egna inhemska former för tron på Amitabha och löftet om det Rena Landet. Detta var en långsam process. Religionen hade funnit sin väg in i Kina under det första århundradet efter Kristus, men det var inte förrän det sjätte till åttonde århundradet som de hittat sin egen form. Några av dem var sponsrade av kejsarna, såsom T'ien - t'ai , Fa - hsiang och Hua - yen , medan andra, såsom Rena Landet och Ch'an utvecklats såsom lärare hade anpassat sig till samtida populär tro och praxis.³

Lung-men-området i Taiwan ger en fascinerande bekräftelse på ökningen av hängiven tro på Rena Landet. Vi kan följa utvecklingen av produktion av skulpturer av olika buddhor och besläktade figurer och därigenom dokumentera en tydlig förskjutning i popularitet för vissa gudomligheter. Mer traditionella former av buddhism fokuserade på Sakyamuni (Siddhartha Gautama, den historiska buddhan) och Maitreya, Buddhan för nästa tidsålder. Å andra sidan var den huvudsakliga buddhan (alla buddhors buddha, den Upplyste i Sig) förknippad med Rena Landets Amithaba (kinesiska Omitofou, japanska Amida), vars karaktär är obegränsat liv och ljus. I sin tur hade Amitabha fått ett nära

samband med bodhisattvan för den absoluta Medkänslan, Avalokitesvara, identifierad i Kina med gudinnan Kuan-yin. Antalet ristningar om Sakyamuni och Maitreya gav vika till en ökning i produktionen av skulpturer av Amitabha och Avalokitesvara. Chappell rapporterar att från AD 495–535 endast 27 representationer finns av Amitabha och Avalokitesvara jämfört med 78 bilder av de mer traditionella figurerna, men 144 statyer av Amitabha och Avalokitesvara finns från AD 650–704 . 4

En viktig person i utvecklingen av kinesisk tro på Rena Landet var den kinesiska munken Hui-yuan (AD 333–416).⁵ På den tiden var Mahayana fortfarande betraktad som en "främmande" religion, i många stycken lik kristendomen som etablerat sig från Persien till hela Kina. När Hui-yuan omfamnade tron började han prägla den ordentligt med sitt nationella arv. Före sin omvändelse till tron på Amitabha hade han varit en nitisk taoist. Särskilt ägnade han sig åt skrifter av Chuang-tse (ca. 4: e århundradet f.Kr.). Han lade in mycket i den främmande tron som han hämtat ur den taoistiska mystiken och dess praxis. Detta gjorde det möjligt för Amitabha-tron att hitta ett nytt permanent hem i Kina, något som inte skett tidigare. Han lyckades hitta en plats inom Rena Landet för Tao, för föreställningen om "Vägen" eller "principen om balans."

Taoism var vid den här tidpunkten fortfarande en ganska abstrakt filosofi som inte uppfyllde en djupare andlig längtan. Hui-yuan och andra ledande tänkare hittade sitt mål i tron på Amitabha, som de ansåg vara den renaste personifieringen av Mahayanas upplysning.⁷

Andra viktiga innovatörer i tron på det Rena Landet var Seng-Chao (375–414), Ching-ying Hui-yuan (523–592), T'ien-tai Chih-i (538–597) och Tao-Ch'o (562–645). Den sistnämnda betonade att klassisk buddism uppnår endast en "dödade" tomhet medan tron på Amitabha och det Rena Landet ger sann tomhet och lycka i välsignelsens rike hos Amitabha. Den renhet som så uppnås genom Amitabha (inte av vår egen kraft) är genomträngande all existens.

Mycket av de kinesiska lärarnas arbete bestod av analys och klassificering av olika idéer om Buddha-länder i olika kategorier. Dessa texter är ofta formella och belastade av de traditionella termerna och koncepten, inte alltid lätt att genomtränga för vår moderna mentalitet och betydligt mer komplexa än kristendomen eller judendomen. En

lärare på den växande stammen av kinesisk Rena Landet, Shan-tao (613–681) förstärkte sin uppfattning av Amitabha med begrepp som ligger nära de kristna : evigt liv, Amitabha som en ställföreträdande personlig Frälsare, och ett steg i riktning mot att betona tre aspekter av det gudomliga, som kan relateras till idén om den kristna treenigheten. Namnet Tathagata (Ju- lai på kinesiska), som tidigare reserverats för Sakyamuni enbart, användes av Amitabha själv såväl som för de två stora gestalter som uppenbarade hans makt och nåd, den tidigare nämnda Kuan-yin och Mahasthamaprapta, den styrkans bodhisattva som är känd som Ta-shi-chih på kinesiska. Samtidigt hittar vi tydligare uttalanden än någonsin att frälsning sker endast genom tron på den trefaldiga Buddha.¹⁰ Slutligen, och något paradoxalt, utvecklade kinesiska Mahayana också en säker och stadig inre utveckling mot en monoteism centrerad på Amitabha som förbarmar sig över alla troende.

Kan det ha varit kristet inflytande på Shan-tao och hans samtida? Det verkar ha varit många fysiska tillfällen för sådan påverkan. Se Philip Jenkins

(<http://www.historytoday.com/philip-jenkins/forgotten-christian-world>) Den kristna kines som var biskop i Kinas huvudstad, biskop Adam, var mycket behjälplig med att översätta buddhistiska sanskritskrifter till kinesiska. Många sk korslotus-motiv finns från denna tid. En lotusblomma låter ett kors växa upp ur sig. En annan möjlig bevisbeskrivning för samverkan mellan nestorianska kristna och Mahayana buddhister är att de kristna använde buddhistisk terminologi när de översatte skrifterna och skrev essäer. I hans Jesus Messias Sutra, använde Alopen direkt termen "Buddha" för att hänvisa till Gud.

13

Den första nestorianska kristna missionären som kom till Ch'agan, huvudstad i Kina under T'ang dynastin, var en man vid namn Alopen. Vid sin ankomst år 635, mötte han Shan-tao. Alopens kristna kloster ligger bara tre kvarter från Kuang-ming templet där Shan-tao bodde.¹² Troligen influerade de varandra och vi kan förundras över den slående parallellismen mellan kristendomens tro och tron på Amitabha och det Rena Landet. Även om det fortfarande finns skillnader i de grundläggande antagandena i de två religionerna, verkar det högst möjligt att nestorianska kristendomen i Kina stärkte den teistiska tendensen i tron på Amitabha."¹⁴ När senare tidens buddhister kritiserar Rena Landet är det ofta just att den blev en sorts teism och monoteism, vilket den

bevarat fram till våra dagar. Rena Landet på Taiwan har ibland hävdats en existentiell humanism som modell för praktiserandet av Rena Landet.

3. Utvecklingen av tron på Rena Landet i Japan

I Japan, var importen av det rena landets rörelsen ledd av tre högt värderade mästare, Genshin (941–1017), Genku Honen (1133–1212), och Shinran (1173–1263).¹⁵ Spår av inverkan av en kristen mission kan utläsas hos alla tre, i synnerhet Shinran. Hans betoning på nåd och tro i kontrast till all egenverksamhet i sägandet av Namnet röjer en närhet till kristet tänkande.

Man gör ofta en skillnad mellan folkliga former av buddhism och en esoterisk buddhism som fokuserar sig på magi och elitistisk mysticism. Den etablerade sig i Japan som Tendai (kinesiska Tien-t'ai) och Shingon, bland andra. Denna esoteriska rörelse var starkt polyteistisk å ena sidan, och betonade å andra sidan möjligheten för en mediterande person att uppnå upplysning genom flit och arbete i andliga övningar. Detta finns kvar i dagens zenbuddhism, fast man i Väst nedtonar polyteismen. Man försöker bli en buddha av egen kraft även om det ter sig som en svår väg med olika grader av asketisk livsföring.

Tron på Rena Landet som nu sprids i Japan utgjorde en en slående förändring i synen på denna ambition. Hellre än att leva i illusionen om att själv uppnå upplysning blev målet för människor en återfödelse i ett land av obegränsat liv och ljus, den perfekta lyckan i Amitabha. Dessutom skapade denna starka tro på Amitabha en verklig monoteism – i en buddhistisk kontext och tog därmed avstånd från den inhemska polyteismen.¹⁶

Den första av de nämnda tre lärarna, Genshin, var en munk inom Tendai. Det fanns ingen separat rörelse för tron på det Rena Landet ännu. Dock skrev Genshin en bok som heter "Grunderna för frälsning", där han visade en väg till frigörelse, motiverad av en avsky för helvetet och en längtan till det Rena Landet. Han målade upp en bild av lidande i helvetet och sällhet i det Rena Landet, som har fyllts av Amitabhas obegränsade ljus och liv och barmhärtighet.¹⁷ Hans levande skrivsätt gjorde att de

tunga klassiska begreppen kom till liv och han vände till alla personer, lekmän såväl som munkar och kvinnor såväl som män. Han begränsade sig inte till ord i bläck på papper, han undervisade också folket med visuella representationer. Han målade tavlor och skapade skulpturer så att hans läror skulle nå människor med omedelbar effekt. Genshin undersökte alla möjliga pedagogiska sätt och var banbrytande för tron på Rena Landet i Japan och använde nya kommunikationsmedel: dans, musik, måleri, skulptur och populära religiösa skrifter – allt för att visa omedelbarheten i det Rena Landet för varje person som med hjärtat tror på Amitabhas löfte om frälsning.

Tron på dt Rena Landet blev inte en separat sekt eller skola i Japan innan läraren och munken Honen framträdde. Honen gjort det otvetydigt klart att monoteistisk åkallan till Amithaba var överlägsen alla andra religiösa rörelser. Han trodde att vanligt folk inte skulle kunna använda de discipliner som esoterisk buddhism kräver för att uppnå Nirvana. Han kallade denna gamla metod "Helighetens väg" och han tyckte att det måste finnas ett alternativ för dem som inte har uthållighet eller tid eller begåvning för denna väg. Den andra vägen var att hoppet om födelse i det Rena Landet, där människor ägnar sig endast åt vanlig enkel recitation av Namnet och ett liv fokuserat på Amitabha (Amida på japanska). Honen uppfattade det tidigare sättet som den "svåra vägen", ett förlitande sig på "sin egen kraft" medan den andra vägen erbjöd en "enkel väg" och att man förlitar sig på "kraften hos en Annan". Denna väg passar alla och är därmed den största och mest framstående av alla, menade Honen.

Trots betoningen på den absoluta medkänslan hos Amitabha (jap. Amida), fortsatte mer konservativa munkar bland Honens anhängare fortfarande att lyda många av de traditionella bestämmelserna för munkar, bl.a. löften om celibat och nykterhet. Shinran var en lärjunge till Honen men han gick ett steg längre i riktning mot Amitabhas nåd och han blev grundaren av Jodo-shin-shu, den viktigaste av de japanska sekterna. (Se <http://harnostudier.com/amida1.html>)

Med betoning på nåden från Amitabha, var han övertygad om att om frälsningen verkligen inte berodde på något annat än denna nåd. Allt annat religiöst bruk var helt enkelt onödigt och en försening eller uppskjutande av den verkliga nåden, ja kanske till och med farligt genom att det kan öka högmodet och stoltheten. Att agera och tänka

såsom om ens egen insats kan ha någon betydelse för födelse i det Rena Landet, är inte den sanna vägen till obegränsat ljus och liv enligt Shinran.

Han tog sig en hustru och därmed bröt han mot löftet om celibat vilket, bland andra anklagelser, gav honom en period i exil från Kyoto. Även i exil, blev Shinran alltmer övertygad om att den som lever i tron på det Rena Landet behöver leva så mycket som möjligt på samma nivå som vanliga människor, dela deras vardag och villkor. Man identifierar sig med dessa vanliga "dåliga människor" istället för de som anses religiösa och "goda människor", ungefär som kristendomen ser att Jesus gör. Han kom inte för att läka de friska utan de sjuka. De som står i störst behov av Amitabhas frälsning är de bland vilka den troende ska leva.

Shinran menade på samma Kristuslika sätt att även att onda människor som förlitar sig helt på Amitabhas nåd kan vara mer säkra på födelse i det Rena Landet än goda och dygdiga människor, som ofta kan frestas att tro att deras chanser till frälsning förbättras genom egen förtjänstfullt leverne. Därmed är Shinran en kritisk åskådare till all esoterisk buddhism och till all självtillit inom andliga rörelser över huvud. Han är också en kritiker av tendensen idag att betrakta Amitabha enbart som symbol eller koncept, inte som verklig personlig och absolut Gudomlighet, vars personligt inriktade medkänsla och nåd räddar de som sätter sitt hopp till honom.

Shinrans fullkomliga tillit till barmhärtigheten hos Amida manifesterade sig också genom sin inställning till recitation av Namnet. Det syntes också i det faktum att han avskräckte alla sina lärjungar från dyrkan av någon annan Buddha. Han tycks ha kunnat instämma i de ord som jag citerade i inledningen: "For with the Buddhist faith there came the germ of the belief that the Gautama Buddha in his own grandeur bore witness to One Greater -- the Amitabha or Amida Buddha -- that One who in boundless Light abideth, life of the Universe without colour, without form, the Lover of man, his Protector and Refuge. He may, He must be worshipped, for in Him are all the essential attributes of Deity, and He, the Saviour of mankind, has prepared a pure land of peace for his servants, beyond the storms of life and death." Det avgörande kriteriet är huruvida jag har aktiv tro på Amitabha så att jag ropar på Amitabha en

enda gång i tacksamhet. Även detta kan utelämnas i undantagsfall när en muntlig åkallan är omöjlig att utföra.

Shinrans hustru Eshin-ni skrev till sin dotter Kakushin-ni att hans tillit till Honen var så djup att han fällde följande yttrande: "Dit eminensen Honen går tvekar inte jag att gå om det så leder till helvetet". Denna fasthet till trots utvecklade Shinran Honens lära.

Att Shinran gifte sig var i själva verket inte så märkligt. Det var en allmänt känd hemlighet att många präster inte levde i celibat. Men Shinran gifte sig officiellt och tog således klart avstånd från den klerikala regeln att vara celibatär. Han förklarade sig ofta vara "inte präst och inte lekman".

Honen ställde frågan: om en människa med egen kraft kan nå insikt eller en som anser sig vara god och utför religiösa övningar kan bli frälst, varför skulle inte då en som är syndfull och eländig och inte utför några övningar bli frälst genom Amitabhas godhet? Denna inställning hade också Shinran. Om en god människa kan bli frälst, hur mycket mer blir då inte en ond människa det? De syndfulla och föraktliga människorna som varseblir sina synder och svagheter, dessa är i första hand avsedda för Amitabhas "tariki shinjin", frälsningen och upplysningen. Detta är den sanna frälsningen genom den Andra kraften, kraften i Amitabhas löfte att frälsa alla levande varelser.

Hos Honen finns möjligen en viss "jiriki" genom att vi reciterar Amitabhas namn i syfte att möta frälsningen. Men Shinran uppfattar detta så att vår recitation styrs av kraften hos Amitabha. Det är kraften i Amitabhas gränslösa medkänsla och i hans löfte som gör att vi reciterar i tid och otid. Denna kraft är en absolut "tariki" och vår tro och tillit blir en "tariki shinjin".

Shinran är ibland mycket inåtvänd när han rannsakar sitt eget innersta och penetrerar det hopplösa elände han ser där. Ur detta bottenlösa mörker finns ingen annan väg än reciterandet och förtroendet för Amitabhas ljus. Detta är en ren gåva och den gåva måste vi ta för att kunna lämna eländet i våra egna liv. Inför Amitabhas gränslösa godhet är alla jämställda och därför kan vi säga nej till all världslig auktoritet och all klerikal auktoritet.

Shinran hade trosfränder men han bildade inte organiserade samfund. Det fanns primitiva gruppbildningar i Kanto-området, den östra och centrala delen av Japan. Men dessa grupper hade aldrig styrkan att utvecklas till organiserade samfund. Idag finns tio etablerade samfund inom Shinsekten. Av dessa är Nishi Honganji och Higashi Honganji de två största.

Trots skillnaden mellan hans undervisning och Honens, ansåg Shinran sig själv vara en lärjunge till Honen, inte en innovatör med en ny doktrin. Men hans egna lärjungar som betonade skillnaderna, organiserade sig i en ny sekt , baserat på Shinran läror. Hans egna fysiska ättlingar tog ledningen i denna utveckling av Jodo-Shinshu. Efter en period av förfall framträdde emellertid en enastående ledare i Rennyo (1415-1499) som visade stor talang både som administratör och som religiös ledare. Det var Rennyo som byggde upp Honganji till det största samfundet inom hela japanska buddhismen och därmed säkerställde dagens Honganji-tempel och därtill hörande församlingar.

Rennyo var alltså återuppbyggaren av Shinrans uppfattning om tron på Amitabha. Han kritiseras ibland för att inte ha skapat några större skrifter och att han är alltför världsliga, att han inte i sak gick vidare i utvecklandet av läran, att han inte alltid är i överensstämmelse med Shinrans uppfattningar. Men han uppskattades av sina trosfränder i högre grad än vad som var fallet med Shinran. Rennynos inflytande över de troende var enormt och utan honom hade inte samfundet Honganji funnits idag.

Här en intressant länk för att se hur kristendomen spred sig de första seklerna:

<http://www.historytoday.com/philip-jenkins/forgotten-christian-world>

En antydning om samverkan mellan nestorianska kristna och Mahayana är att de kristna använde buddhistisk terminologi när de översatte skrifter och skrev essäer. I sin "Jesus Messias Sutra" använder Alopen direkt termen "Buddha" för att hänvisa till Gud. Genom att göra så , är det mycket troligt att de kristna nestorianerna missade sina egna missionssyften. I sin "ackulturation" gick den egna missionen förlorad.

Om det inte fanns något starkt direkt inflytande kan vi endast förundras över den slående parallellismen mellan kristen frälsningstro och det Rena Landets. Även om det

fortfarande finns en grundläggande skillnad i grundläggande antaganden i de två trosriktningarna verkar det möjligt, om än inte direkt troligt, att "nestoriansk kristendom i Kina stärkte den teistiska tendensen i buddhismen."

Utvecklingen av Rena Landets tro i Japan

I Japan leddes importen av det rena landets tro av tre högt värderade mästare, Genshin (941–1017), Genku Honen (1133–1212) , och Shinran Shonin (1173–1263). Spår av inverkan av en kristen mission kan utläsas, det har gjorts även av några japanska buddhistiska forskare.

Forskare gör vanligtvis en skillnad mellan folkliga former och esoteriska, som är den typ av buddhismen som fokuserar på magi och mysticism. Dessa etablerade sig i Japan som bl a Tendai (Tien-t'ai) och Shingon. Esoterisk buddhism var starkt polyteistisk och betonade möjligheten till att en mänsklig person kunde uppnå upplysning och därmed bli en buddha, men endast genom att ta sig fram på en svår övningsväg.

När Rena Landets tro spreds i Japan utgjorde detta en slående förändring i synen på den populära nivån. Hellre än att uppnå en upplysning blev målet för många människor en frälsning till födelse i ett land av renhet och lycka. Dessutom skapades ett starkt exklusivt fokus på Amitabha (den japanska formen är Amida) och hans frälsande makt. Detta blev en virtuell monoteism – i den mån det är tillåtet att tala om en buddha som en "gud."

Den första av de tre nämnda männen, Genshin, var en Tendai munk. Det fanns inget separat samfund för Rena Landets tro ännu. Dock skrev Genshin en bok som heter "Frälsningens grunder", där han visar hur vägen till frälsning motiveras av en avsky för helveter och en djup önskan om det himmelska rena landet. Han målade upp en bild av lidande i helvetet och sällheten det rena landet, som är fyllt av Amitabhas oberänsade ljus och liv och medkänsla. Hans levande skrivsätt får begreppen att bli levande och han vände sig till alla : lekmän såväl som munkar och kvinnor såväl som män.

Genom att inte begränsa sig till ord i bläck på papper, lärde Genshin också folket med visuella representationer. Han målade tavlor och skapade skulpturer, så att hans läror

skulle nå människor med omedelbar och påtaglig effekt. Genshin undersökte alla möjliga uttryckssätt vilket blev banbrytande för tron på rena landet i Japan. Därmed nådde han nya kommunikationsmedel: dans, musik , måleri, skulptur, och populära religiösa skrifter – för att visa omedelbarheten i det rena landet för varje längtande troende.

Rena Landets tro och praktik var inte en separat sekt eller skola i Japan före Honens tid. Han gjorde det otvetydigt klart att reciterandet av Amithabas namn var överlägset alla andra böneformer och meditationsformer och andliga övningar. Ändå anlätades Honen ofta när det gällde att utföra en ceremoni på traditionellt sätt. Han trodde att vanligt folk inte kan praktisera de discipliner som krävs för att nå upplysning. Han kallade denna disciplinerade väg till upplysning "Helighetens väg". Honen ansåg att det finns ett alternativ för dem som inte har uthållighet till denna väg. Den andra vägen var tron på det rena landet, med endast den enkla recitationen av namnet Amitabha och ett liv fokuserat på honom.

Honen talade om det tidigare sättet, den "svåra vägen", genom att förlita sig på "sin egen kraft" medan den andra vägen erbjöd den "enkla vägen" genom att förlita sig på den Andra kraften. Det rena landets tro blev den största och mest framstående av alla rörelser för frälsning i Japan.

Trots betoningen på medkänslan hos Amitabha drevs de mer konservativa munkarna bland Honens anhängare fortfarande av de traditionella bestämmelserna för munkar, bl.a. löften om celibat och nykterhet. Shinran Shonin, den tredje viktigaste mannen som anges ovan, var en lärjunge till Honen. Han kom att leda tron ett steg längre i riktning mot Amitabhas rena nåd och han blev grundaren av Jodo Shinshu, den viktigaste av alla rena landets sekter.

Genom att betona nåden från Amitabha är Shinran övertygad om att om frälsningen inte egentligen berodde på något annat. Allt annat i det andliga livet var onödigt och kanske till och med farligt för oss -- för vi börjar tro att vårt eget agerande kan ha någon betydelse för frälsningen. Han tog sig en hustru och därmed bröt löftet om celibat, vilket bl a gav honom en period i exil från Kyoto.

Även i exilen blev Shinran alltmer övertygad om att det ankom på alla att leva så mycket som möjligt på samma nivå som vanliga människor. Hans uppdrag var att visa de som var okunniga och obildade att kunna skilja mellan gott och ont. Shinran identifierade sig med dessa "dåliga människor" istället för med "goda människor" eftersom de stod i störst behov av Amitabhas frälsande kraft. Detta är en påfallande parallell till Jesu Kristi sätt att undervisa och verka. Shinran menade även att onda människor som förlitar sig helt på Amitabhas nåd, är mer mottagliga för upplysning i Amitabhas ljus än goda och intelligent personer som frestas att tro att deras chanser till frälsningen förbättras genom eget förtjänstfullt agerande och genom energiskt religiöst liv.

Shinran fullkomliga tillit till nåden hos Amitabha manifesterade sig också genom sin inställning till recitation av namnet och av det faktum att han avrått tillbedjan av någon annan gudomlighet eller buddha. Det avgörande kriteriet är tron och tilliten till Amitabha, det absoluta förtroendet. Det enda kravet är för alla att kalla på Amitabha gång på gång i tacksamhet. Även detta kan utelämnas i undantagsfall när ett muntlig uttryck för tro av något skäl inte kan ges, t ex om man är för sjuk eller är satt under tystnadsplikt.

Trots skillnaden i betoning mellan hans undervisning och Honens, ansåg Shinran själv sig vara en lärjunge till Honens skola, Jodo-shin, inte en innovatör med en ny doktrin vid namn Jodo-Shinshu. Men hans egna lärjungar organiserade sig i en ny sekt, baserat på Shinran läror. Hans egna fysiska släktingar tog ledningen i denna sekt, den "riktiga" rena landeta skola, eller Jodo-Shinshu. En enastående ledare i denna process blev Rennyō (1415–1499), med stor talang både som administratör och som religiös ledare. Anhängarna av Jodo-Shinshu gick ibland så långt som att se denna ättling Shinran som officiell representant för Amitabha på jorden, ett uttryck för sin lojalitet till honom.

13.

GRUNDAD I LJUSET

Amitabha-tron är inte först och främst lära. Det första är våra smärtor eller problem eller svårigheter i livet. Vilka är de? Och vill vi hitta något som räddar oss från dem? Det är svårigheten, synden, det som tynger vi har som utångspunkt. Löftet om ett rike i obegränsat ljus gäller just detta, inte som en lära eller doktrin eller katekes efter vilken vi ska leva. När vi identifierat svårigheterna i livet och bejakat deras existens vänder vi oss i tro till löftet från Amitabha om födelse i det Rena Landet. Vi säger Namnet i enkel förtröstan.

På detta mycket naiva och direkta sätt fungerar Amitabha-tron. Vi ser lidandet, eländigheten i vårt eget jag-dröm-liv. Vi vänder oss därför till den Andra kraften och får en smak av det Rena Landet genom meditation och recitation av "om namo amitabha ya" - vårt böneord. På så sätt vaknar vi upp ur "jiriki-illusionen", dagdrömmen om "mig själv" och vi grundar jordetillvaron och vardagen i ljuset och stillheten, som är Amitabhas upplysta natur.

Vi kan tänka oss ett hjul, med ekrar. De olika ekrarna i hjulet är de många olika formerna av bön. Det finns verkligen så många former, så många sätt att utföra bönen på, från radband till eukaristin till tidegården, till sutra-böner eller bibeltext-bön, till petitions-bön, till förbön, till dans- och sångbön, till liturgisk bön, till vandrande recitations-bön, till pilgrimsbön under pilgrimsvandringen. Varje typ av bön du gillar att tänka på skulle kunna ingå bland dessa ekrar.

Den yttre kanten av hjulet är lite som vårt liv, kanten som kommer i kontakt med jorden och tar emot alla sorters underlag, ibland mjukt, ibland hårt, hjulet som vänder och snurrar och tar oss framåt. Men alla ekrarna möts i mitten av hjulet, navet i hjulet. Och det är stillhet. Vid navet av hjulet finns stillhet. Den yttre kanten rör sig, men i mitten av navet är det fortfarande stilla. Och det centrala navet i hjulet för bön är helt enkelt Det Rena Landet, Amitabha, Kristus själv, Guds verklighet, det upplysta varat. Så när vi mediterar ägnar vi tid åt denna verklighet och är till i det Rena Landet i Väst, som det också kallas i de gamla skrifterna.

Vi kan säga att meditation på Namnet utgör gränssnittet mellan alla de olika ekrarna och navet i hjulet. Det är i meditation eller ren bön, den bön som tar oss bortom tanke och slutligen bortom egot, att det är, så att säga, det sista steget, det steg som är resultatet av nåd från den Andra kraften, inte ansträngning. Kristna bönefäder, som Cassianus visar tydligt att denna rena bön är relaterad till alla andra former av bön. Du behöver inte ge upp någon annan form av bön som du finner användbar om du bestämmer dig för att göra sägandet av "om namoamitabha ya" en integrerad del av ditt andliga liv. Som en munk jag mötte i Indien sa: det är alltid endera mig själv eller Namnet. Vilket vill mitt hjärta?

14.

TUUM EST REGNUM ET LUMINE ET VITAM ETERNAM

Rena Landets rörelse har vunnit erkännande under de senaste åren i västerländska religiösa och buddhistiska studier som en viktig tradition inom östasiatisk buddhism. I tidigare buddhistiska studier sågs den allmänt som en underlägsen form av buddhism utformad för andligt begränsade eller oförmögna personer till vilka det vädjade med sitt budskap om lycka i detta liv och hopp om nytt liv efter liv. Den enkla befolkningen som kanske också var illiterat, kunde i Amitabhas löfte få tillgång till en frälsning utan att behöva utföra andliga övningar. Så ter den sig också i många av Rennyos brev, men enkelheten och trons tillit ses där som tillgångar snarare än svagheter.

Idag har tillgången på korrekta översättningar ökat liksom även studier av klassiska texter. Fruktbart samarbete och möten med anhängare och forskare i levande trossamfund, har visat att Rena Landet är en viktig och "värdig" utveckling inom Mahayana. Idag kan vi säga att många intellektuella inom Rena Landets rörelse kombinerar filosofisk och läromässig förfining. Flera talare och skribenter visar psykologiska och erfarenhetsmässiga insikter med värdefulla symboliska och mytiska skildringar av andlig verklighet. Amitabha-tron är en källa till hopp och en hängivenhet

för andligt liv. Denna tro i dess många olika former är ett engagemang för ett stort antal människor genom århundraden i Asien och nu även i väst.

För en kristen som tar del i Amitabha-tron är det som att Kristus inte längre är jordisk eller sysslar med historien. Han är främst ett Rike och ett Ljus och ett Evtigt liv att hoppas på för de som har tilliten och tron. Vi kan smaka Hans rike redan nu i sägandet av Namo Amitabha, både som stilla meditation och som en kontinuerlig bön. Istället för att låta Gud korrespondera till skapelsen på ett villkorligt sätt är nu Löftet till födelse i det Rena Landet den avgörande tron. Kristus blir ett med oss genom sitt Rena Land, inte en gudomlig agent utanför oss, med vilken vi interagerar. Denna enda löftesverklighet är givet åt oss av i en oändlig medkänsla och kärlek från Kristi sida – från Amitabha. Men våra interaktiva handlingar är inte längre nödvändiga som kvalifikation till himlen eller det Rena Landet. Det är sägandet i hjärtat av namoamitabha eller Kristi namn och tilliten till löftet som är huvudsaken. Den kristna tron får en inbäddning i den mer omfattande tilliten till Amitabhas löfte.

Att leva med denna tillit är alltså att på ett sätt bortse från skapelsen, på ett sätt som judar, kristna och muslimer inte gör. De har alla en akut känsla av att skapelsen är väsentlig och avgörande för det eviga livet. Eller många av dem har det. Jag har alltid tänkt mig variationer där. Genom Amitabha får vi tillgång till en från jorden väsentligen befriad Löftesgivare. Löftet har så att säga uppstått till det Rena Landet och utlovar ingenting om det jordiska livet. Vi hoppas på en lyckosam jordevistelse, såsom alla Amitabhatroende gör när de framför oskyldiga önskningar om lycka i vardagslivet och tackar för välsignelser som kommer dem till del. Men framför allt är vi eskatologiska, såsom också många kristna är det. Löftet gäller födelse i Regnum Tuum, Lumine Tuum och Vitam Eternam, för att parafrasera den kristna avslutningen på Fader Vår.

Något som kan upplevas som befriande i sjungandet eller det tysta mediterandet på ordet namoamitabha, med tilliten i hjärtat, är att världen och jorden och den empiriska verkligheten får vara precis som den är. Den är ombytlig. Den är processinriktad, allt som startar får en ände. Den är lidandeorienterad – de flesta lider av ombytligheten, osäkerheten, ibland godtyckligheten i det som händer oss. Men den som litar till löftet om födelse i det Rena Landet förväntar sig inte heller att empirin ska se annorlunda ut. Med dessa tillfälliga kroppar blir det så. Med den synliga skapade världens egenskaper

blir jordelivet ungefär så som vi får erfara det. I tron på löftet och mediterandet på Namnet får vi en överjordisk glädje, en överjordisk frid. Ljuset och det eviga livet är det vi fokuserar på mitt i jordelivets ryckiga fåfänglighet och ombytlighet.

Ursprunget till Rena Landets undervisning är oklara. Mycket påminner om teism av kristet slag. Många kristna känner igen sig och attraheras av detta drag. Forskare upptäcker idag spår av denna hängivenhet i den gamla Pali-traditionen eller vad som senare kom att kallas Theravada. Förslag har framförts om att den har rötter i persisk Zoroastrianism med dess betoning på ljus och liv. Klart är att det gudomliga eller överjordiska i Rena Landet inte påverkas av förändringar på jorden, såsom det ter sig i den äldsta babylonska och hebreiska föreställningsvärlden. Istället är det Rena Landet alltid vad det är, rent levande ljus i evighet. Det påverkas inte av någonting och ingenting vi gör på jorden åstadkommer någon direkt eller indirekt förändring i detta eviga Liv och Ljus.

När en kristen börjar se Kristus genom denna förståelse av det Rena Landet, kan vi säga att Kristus befrias från jorden, han får i sanning en Uppståndelse till det Eviga, vilket inte sker i populära tolkningar av kristen tro. Där villkoras hela tiden himlen utifrån jordisk moral och mänskliga aktiviteter. Östliga former av ortodox kristendom såg Gud mer på det sätt som Amitabha-tron gör och etablerade sig under de första åtta århundradena av kristendomens historia i Persien, Indien och Kina. Man har funnit stenar med lotusblomman som låter det kristna korset växa upp ur sig och detta kan ses som en symbol för den östliga tidiga kristendomen. I den miljön växte troligen mahayana och rena landets Amitabha-tro fram.

Det kan hävdas att förtröstan på Gud eller Amitabha bäst sker i en människa när det är klart för henne att ingenting påverkar det eviga goda Ljuset. Det löfte som givits om födelse i detta ljusland är ett evigt löfte som gäller alla levande varelser. Det obegränsade livet och Ljuset är just nu evigt och detsamma i det Rena Landet och till detta går hela min förtröstan. Bilden av världen blir utifrån denna tro en skådeplats för ständiga förändringar och händelser, goda och onda, olustiga eller lustiga. Vi kan vara realistiska kring dessa och känna igen våra svårigheter och smärtor, vår dumdristighet och våra begär. Men min egen uppmärksamhet dras till ljusets värld, den som inte alls

berörs av dessa ständiga växlingar. Det blir en vila redan på jorden. Och i denna vila kan många människor i olika religioner finna samhörighet.

Vissa former av Rena Landet-tron är på utdöende. Det är de mest formella och kyrkliga delarna, de som imiterar kristna kyrkor och baserar sig på ett jättigt aktivitetsschema i kyrkans regi. Men andra mer informella former växer förhoppningsvis och sannolikt hos de unga. När den enkla friska andan hos Rennyo åter dyker upp och den enkla Vägen i tillit och sägandet av Namnet, kommer troligen denna andlighet att växa igen.

Denna mer informella tro är i praktiken att låta sig leva i Löftet och därmed det obegränsade ljus och liv som Löftet innebär. Detta praktiska drag har lett några, särskilt på Taiwan, till att förklara att denna tillvaro här och nu i själva verket redan är det Rena Landet. Men detta är att gå för långt i en i och för sig lycklig entusiasm som blir en aktivitetsinriktad humanism. Kvar är ändå en jord med godtyckliga och onda händelser som plötsligt drabbar än den ene än den andre. Att ha det Obegränsade ljuset i sinnet är att klara sig genom dessa händelser med tron och tilliten till Amitabha, inte att förväxla himmel och jord.

Amitabha-tron passade för enkla arbetande, obildade människor som behövde veta att ingen handling, ingen abstrakt kunskap var nödvändig för att få födelse i det Rena Landet. I tacksamhet för detta löfte om födelse säger de Amitabhas namn ofta under dagen, gärna under det att armar, händer och ben arbetar med något. En stor enkelhet uppstår i detta sägande av Namnet, denna upprepning som går som en röd tråd genom allt man företar sig under livet på jorden.

15.

ABBA ADONAI

I väst heter Amitabha en rad andra namn. I den hebreiska traditionen är det Adonai som är det käraste namnet, framför Elohim och Jahve. Jesus använde namnet Abba som betyder Fader. Man kan sjunga

Obegränsat ljus och liv

Abba Adonai

Medkänslans ocean

Abba Adonai

och får samma andliga tjänst som Jesus varje dag och natt ägnade åt Gud som han kallade Abba. Även den enda bön som Jesus själv rekommenderade är samstämmig med sjungandet av Amitabhas namn.

Fader vår --- det är Amitabha, den som omfamnar hos ständigt i Löftets kraft att rädda oss

som är i himlen --- det är det Rena Landet i vilket Löfter ger oss ny födelse

helgat varde Ditt Namn --- det är Namnet Amitabha som i sig självt är räddande då vi sjunger med tillit

ske din vilja --- det är omfamningen i kärlek och i Löftets kraft om födelse i det Rena Landet

såsom i himlen så ock på jorden --- redan nu i sjungandet får vi smak av det Rena Landet

vårt dagliga bröd giv oss idag --- genom vår tro på Amitabha hjälper vi medkännande varandra till bröd och tak över huvudet

förlåt oss våra skulder --- det är effekten av sjungandet av Namnet, det tvättar bort alla reaktiva minnen och sår, alla synder och skuggor

såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro --- det är medkänslan från den Andra kraften som är Amitabha, vi tvättar undan alla reaktioner

inled oss icke i frestelse --- vi låter Amitabhas försyn och omsorg skydda oss från onda handlingar, allt som kommer är gott från Amitabha

utan fräls oss ifrån ondo --- det är Löftet om födelse i det Rena Landet för alla som sjunger Namnet.

Faktum är att många kristna som stöter på undervisningen om Amitabha (t ex Alfred Bloom) och prövar sjungandet finner sin judiska och kristna tradition i ett nytt och medkännande ljus. Borta är de skuggor som vilar över Israels historia, de kristna arméernas framfart över jorden och den inåtvända psykologin kring synd och skuld och förlåtelse som gjort kristendomen så dystert genom seklerna. Nu kan vi ta fasta på Jesus egen förtröstan på Abba när vi känner igen detta i förtroendet för den Andra kraften i Amitabha.

16.

DET OSKYLDIGA EGOT

Det stora problemet för de flesta människor är egot – en funktion som finns i det biologiska livet. När vi är oförnuftiga och investerar energi i detta ego kommer livet att bli obehagligt förr eller senare. Vi vet så väl om detta för det känns i kroppen. Men samtidigt kan vi se filosofiskt på tillvaron och lämna detta ego åt sig själv, inte investera energi eller följa dess väg. Vi byter väg till den stora Medkänslan. Alla egon liksom smälter i denna stora Medkänsla vars namn är Amitabha. I semitisk tradition kan vi säga Fadern. Löftet finns, eller förbundet om vi vill använda det ordet, att en födelse i det nya och rena landet ska ske med oss alla. Där har egot helt och hållet upplösts i ljus och sanning och liv. Amitabha betyder obegränsat ljus och liv.

Det är ingen idé att tala ont om egot eller kalla det djävulskt eller något sådant. Egot är lika oskyldigt som ett rådjur eller en vildhäst eller en fisk i havet. Det finns där och kan ges energi och plats men kan också lysas upp och bli helt i vila. För det mesta behöver vi inte egot så våra liv kan bli fridfulla om vi bara omprogrammerar oss lite. Livet i det moderna västerlandet har programmerats till att omhulda egots roll och därför begår många självmord, ännu fler är djupt olyckliga större delen av sina liv, både unga och gamla mår dåligt, livet känns besvärande och döden är hemsk att tänka på. Så blir det när egot får för stor plats.

Uppfostran genom medkänsla och kärleksfullt agerande, så att barnen ser äkta medkänsla och kärlek hos de vuxna, är bästa sättet att minska egots roll för de kommande generationerna. Men i en kultur där egot blåsts upp till huvudsak i livet, är det svårt att låta medkänsla och filosofiskt lugn bli dominerande i familjelivet. Det går, men det är svårt. Att ständigt eller ofta sjunga Amitabhas namn bidrar till att ge medkänslan plats i vardagen. Att utan ego göra alla små saker, laga mat, städa, arbeta och försörja familjen, visar barnen hur Amitabhas ljus och liv kan finnas i varje enkel handling. De kanske ändå dras in i egots kultur men de har nog något minne av ljuset och ödmjukheten längst inne.

Även då egot tillfredsställer sig med tomma nöjen eller omoraliska beteenden, är det i sig själv oskyldigt. Det är en funktion, inte en moralisk agent som lurar oss eller försöker bedra oss. Amitabha känner gränslös medkänsla med alla egon. Vi bör göra detsamma. Vi kan rikta några Namu Amitabha till de egon som finns runt omkring oss varje dag. Vi ber för dessa varelser genom att sjunga Namnet i medkänsla med dem. Kanske vet vi några specifika personer, vars egon uppenbarligen plågar dem. Särskilt dessa personer kan vi rikta medkänsla till genom att sjunga Amitabhas namn för dem. Vi kan också göra det för oss själva, särskilt då våra egon lett till handlingar som endast är tomma passioner och lustar.

Alla försök att släcka egot är som att kasta bränsle på en eld. Genom att vända sig åt andra hållet, till Amitabhas stora medkänsla med allt levande, får egot en oskyldig och naturligt funktion, den som biologin kräver för att fungera bra. Detta är svårt att förstå för västerlänningar, särskilt i sekulariseringens tider då egot verkar vara det enda man har som drivkraft. Ofta blir egot förstorat till kultur. Det som skrivs, filmas, pratas om, är detta jätteego, denna uppförstoring. Våldet, lustan, missbruket, alla dessa skildrade fenomen kommer av denna onaturliga uppförstoring. Den som väljer livet med Amitabha avstår från allt detta, det blir strunt, eller som Paulus kallar det – avskräde. Paulus lever i den tidiga messianska kulturen och den leder också till kärlekens obegränsade ljus och liv. Jämfört med denna salighet i att lita på Löftet och sjunga Amitabhas namn, är allt annat tämligen ointressant och inte värt energi.

När vi ser egot som en oskyldig och biologisk del av tillvaron kan vi leva i lugn och ro. Vi gör Amitabhas medkänsla till vår. Vi riktar medkänsla till alla egon, även vårt eget. Som

oroliga djur rör sig alla egon och vi riktar medkänsla till dem. Vi bereder lugn och tillförsikt genom Löftet om det Rena Landet där alla egon får vila ut, bli befriade. Precis som små djur får de lugn om de inte attackeras eller förstoras och görs till idoler. De mår bäst av att ingå i ett större sammanhang av kärlek och medkänsla med allt.

17.

EN LÄTT VÄG

Många som kommer till sägandet av "om namo amitabha ya" finner att det inte är som en religion i vanlig mening. Det kan ha sin förklaring i att det är en lätt väg. Livet med jag-drömmen, ett ego med innehåll och projekt, är svårigheter och lidande, ett elände. Men vi märker att lidandet försvinner när dagdrömmen om "jag" inte får så mycket energi. Och kvar är då den Andra nåden, löftet om frälsning i det Rena Landet. Vi säger då i tacksamhet "om namo amitabha ya".

Men just någon annan "tro" behövs kanske inte såsom de flesta religioner kräver det. Inte heller finns någon "uppgift" eller plikt enligt ett förbund, såsom i judiska Toran eller den kristna katekesen eller i sharian för muslimerna. På något sätt är vägen med Amitabha kemiskt fri från alla sådana ansträngningar. De skulle ändå bli mer av självkraft, drömmen om det falska "jag-mig-mitt".

Sedan länge tillbaka kallas också det Rena Landets form av tro för "den lätta vägen" eftersom vanliga obildade och ytliga människor lätt kan följa denna väg och känna sig säkra på att omslutas av Amitabhas ljus och få ny födsel i paradiset. Ibland har denna karaktäristik åtföljts av nedvärderande uttryck, ibland av positiva uttryck. Många har reagerat olika på att denna väg är så lätt. Jag brukar säga: denna väg är för dig som inte klarar av någon religion och är ytlig och eländig – precis som jag själv. Det spelar ingen roll hur lite eller mycket någon vet om historia eller teologi, till sist är vi endast ynkliga varelser besatta av passioner och demoner. Utan skicklighet navigerar vi oss

genom livet och tycker det är skönt när kvällen kommer och vi får somna in. Vi lever i svaghet och lidande.

Därför ger Amitabhas väg lycka på enklaste vis. Du säger Amitabhas namn ibland eller kontinuerligt och känner hur Löfter räddar dig, hur den gränslösa medkänslan omfamnar dig. Redan nu kan du njuta av frälsningen, av att Löftet räddar just dig av alla som finns i universum ! Utan att du gjort någonting alls ! Det är en underbar gåva, väl värd att besjunga med ett tacksamt "om namo amitabha ya". Vi behöver inte träffas för att sjunga Amitabhas namn tre dagar non-stop som vissa sekter gör. Vad tjänar det till? Troligen är egot ändå inblandat med sina passioner, även om det säkert är roligt för de deltagande som tror på denna "insats".

Det handlar inte om religiös erfarenhet för "mig" när vi är på Amitabhas väg, det handlar bara om att säga Namnet i tacksamhet ibland och veta att vi räddas. Livet runt oss är ständigt i växling och våra egna passioner kommer och går. Det är inte mycket att göra åt. Ju mer egot är med ju obehagligare är det. När vi sjunger utan ego är allting fritt och öppet. Vi är ytliga och enkla människor som behöver räddas. Så tydligt är det.

KOSMOSMEDKÄNSLA

Liksom nästan alla föremål du har omkring dig är andliga genom att de leder till medkänsla med alla som varit med i ansträngningen för att tillverka dem, är även alla handlingar som begås varje dag naturliga föremål för samma medkänsla. Om du slår på nyheterna på teve så är det först alla de människor som arbetar för att ge dig nyheter bekvämt hemma i soffan. De vet det kanske inte med de anstränger sig för din skull och vi bör ge medkänsla tillbaka.

Men även alla människor som skildras i nyheterna narrativ är värda vår medkänsla. Faktum är att de människor som mest är värda medkänsla ofta tas fram just i nyhetssändningar – de som blivit utsatta för olyckor och brott och de som utfört brotten. De kriminella och olagliga, de som fallit mest offer för girighet och hat, är det som mest behöver medkänsla. För dig som tar del av nyheterna om dessa brott är

medkänslan det verkliga innehållet i berättelserna och bilderna som följer med dem. Det handlar egentligen inte om "fakta".

Det finns alltså ingen "värld" utanför medkänslan. Vi går till hjärtat hos Gud hela tiden, inte till Gud som varelse i största allmänhet. Att älska sin nästa är för oss medkänsla, det som sker i Guds hjärta, själva medkänslan med allt skapat. Vi behöver inte den konventionella tron på Gud utan vi utövar medkänsla som är Amitabhas väsen. Vi kan säga att Gud alltid är Amitabha i sitt älskande och medkännande hjärta.

Att alltså praktisera denna kontemplativa medkänsla med allt du ser och hör är en praktik som vänder det gudomliga till alla händelser, alla människor, alla skeenden runt omkring oss som så lätt avfärdas som oväsentliga i kontrast till våra egna självupptagna begär och kunskaper. Även våra egna religiösa begär och insikter överger vi här till förmån för direkt medkänsla med allt och alla. Amitabha är just denna kraft, den som Gud har i sitt hjärta.

När någon utövar sin religion och väljer bort medkänsla med allt som lever och lider, blir det en privat religion som inte direkt anknyter till allting annat. När vi säger Namo Amitabha ! är det för att knyta an till alla händelser och alla handlingar som sker just nu och kan ses i den energi av medkänsla som väcks när vi säger Namo Amitabha ! Vi tror inte på något annat utan på själva den medkänsla som är aktiv som Amitabha och finns i våra hjärtan genom att vi omfattas av den, ja omfamnas av den varje sekund. Tanken på detta är vad Rennyō kallar tariki shinjin, det viktigaste elementet i tron.

Det är en tvåsidig medkänsla, Amitabhas medkänsla med oss genom sitt löfte och vår medkänsla med allt i världen, ja i kosmos. Vi hör samman med allt i den medkänslan.

Om man tar hela den kristna mässan, med syndabekännelsen i början och lovprisningarna i de eukaristiska bönerna i slutet, med trosbekännelsen och Fader vår i mitten -- och sammanfattar allt i en enda attityd inför himmelriket och det uppståndna ljuset, så får vi vad "tariki shinjin" står för hos Rennyō. Du tar emot det obegränsade

Ljuset från Amitabha, medveten om ditt elände som sinnligt subjekt, och du säger namnet i tacksamhet för frälsningen du får helt oförtjänt. Du vistas i detta ljus.

Renno skriver i brev 10:

"Vad som menas med vår sekts tariki shinjin är att fullständigt och innerligt förlita sig på endast Amitabha utan att ens bekymra sig över sina svåra synder."

Vi går alltså direkt och enkelt till förströstan i sägandet av namnet och även när vi inte säger namnet, och låter inte vår sinnliga existens störa oss alla, denna existens som ju består till stor del av ständigt upprepade synder, svåra och mindre svåra. Då förenar sig Amitabhas hjärta, fullt av medkänsla, med vårt hjärta och vi tänker det rena landets tankar.

Renno skriver:

"Därför ska man uppfatta detta så att man omsluts av Amitabhas allestädes lysande ljus och bor i detta sålänge man lever." (Övers. Chieko Fujio Düring)

Vi kan teoretiskt skilja Amitabhas räddande nåd och vår insikt om detta och sedan vår tacksamhet som vi uttrycker med att säga namnet, "om namo amitabha ya" eller som Renno sa "namo amida butsu". Men i praktiken är allt detta en process. Det är Amitabhas allnärvarande ljus som skiner och detta är den enda händelsen, den absoluta kärlekens process.

Styr vi våra tankar? Kontrollerar vi vårt sinnliga kött? Utövar vi koncentration? Nej vi tvingas svara att allt detta ersätts av Amitabhas nåd och ljus, obegränsat liv och obegränsat ljus. Vi låter det ske. Vi låter oss förföras, som kapuciner munkarna i Grand Chartreuse säger, av nådens kraft, så att vi omsluts av ljuset.

Detta är chockerande för de som utövar svåra andliga övningar inom olika traditioner. Det är lätt att förlita sig på Amitabha, det kräver ingen möda, ingen disciplin. Därför är det också lätt att omslutas av frälsningen, det sker utan någon sinnlig akt som kräver vilja och muskelarbete, eller viljeansats med efterföljande intellektuell ansträngning. Därför passar denna vägen simpla obildade människor, även om den är till för alla. För

den komplicerade människan kan detta te sig svårt såsom i uttrycket "det är svårt att vara enkel".

18.

Just därför att vi ständigt syndar ges löftet om födelse. Det är väsentligt att minnas detta. Den som tror att han passerat stadiet för ständig synd, har inget behov av Amitabhas löfte egentligen. Han återvänder till jiriki, till egenkraft. Det i sig leder strax till synden stolhet – jag lyckas med egenkraft göra något.

Löftet ges i samma stund vi ständigt syndar -- det är att känna igen mänsklig verksamhet för vad den är. Att vara helt uppriktig. Vi kan inte hjälpa andra, vi kan inte hjälpa oss själva. Just därför finns löftet och då sjunger vi Namnet i tacksamhet för hela detta sammanhang av tokig självupptagenhet och Amitabhas löfte om frälsning. De båda sitter ihop i en enda rörelse.

Varje synd, säger Juliana av Norwich, har sin egen välsignelse därför att Gud är kärlek. Även Juliana förstår löftets kraft i gränslös kärlek och medkänsla. Just att vi ständigt syndar, ständigt faller ner i världen fast vi längtar till himlen, ja ibland utan att alls längta till himlen, gör att löftets kraft i omslutande medkänsla är aktiv i våra liv. Vi frälses mitt i vår tokiga självkraftsillusion – och tack vare den.

19.

Många traditioner har stillheten som centrum för sin andlighet. Men stillheten i Amitabha är tacksamhetens stillhet, den som riktas till alla levande och lidande varelser. Det är det som är förtroendets tro, den verkliga tron på Amitabha. Det är räddningens stillhet, den som gäller andra, inte endast en själv. Medan många traditioner finner den absoluta tystnaden söker vi i Amitabhas stillhet den räddning av andra lidande varelser som är själva meningen med Rena Landet.

Det görs en del japanska animerade filmer om Shinran Shonin. I en av dem betonas hans fokus på frälsningen i sägandet av Amitabhas namn. Men det är frälsningen för alla andra, de fattiga och utbildade han möter i Echigo och Inada, vanligt folk som inte är intresserade av religion och andlighet, som har svårt att få livet att gå ihop med familj, pengar, arbete och myndigheter och arméer. På sätt och vis är vi alla dessa fattiga och utbildade människor, tänker jag. Vi är ofta som i sången "sometimes I feel like a motherless child, far away from home" och då är det räddningens tacksamma stillhet som är det centrala i sägandet av Namnet, i meditationen och tystnaden. Det är inte munkens eller nunnans eller eremitens sökande efter en absolut tanketystnad eller absolut fokus på Gud. Det är mer givandets tystnad, att alla får del av frälsningen i Amitabhas omfamning och frid.

Bakgrunden till detta är medvetandet om de onda drifter som driver oss, säg avunden, girigheten, lustan, illviljan, föraktet, maktbehover – för att ta en handfull och lägg till dem impermanensen, förgängligheten som växlar allt, ofta smärtsamt och till slut ändrar allt. Denna bakgrund som skildras i Predikaren i GT är en ständig fond för vårt sägande av Amitabhas namn.

När vi ser att vi ingen kontroll har över det som sker, varken över inre eller yttre krafter, blir vi mogna att förstå hur Amitabha omfamnar oss. Inre passioner och yttre omständigheter får vi aldrig kontroll över. Vi drabbas av båda krafterna och kan därför endast vända oss till den absoluta Medkänslan, som är Amitabha. Å andra sidan blir livet outhärdligt om vi försöker kontrollera allt. Vi blir nästan genast olyckliga och kommer att misslyckas, både med sig själv – alla självförbättrare vet vilken smärta det är – och med att förändra världen.

I erkännandet av vår belägenhet och i vändningen till Allförbarmarens medkänsla, kan vi ta emot det obegränsade liv och ljus som är Amitabha. Vi gör det i det stilla och tacksamma sägandet av Namnet.

På sätt och vis kan vi säga att målet för Amitabhatron är att förstå vårt reciterande som oss själva. I löftena som så underbart skildrar vår tro i den indiska skriften Sukhavaitvyuha, tillkommen under den s.k. sanskritrenässansen några sekler e Kr, säger det tionde löftet att all antydning om synd är borta i det Rena Landet och det nittonde löftet att det räcker med att vi tio gånger tänkt på Amitabha -- vilket är vårt sägande av namnet -- för att vi kan vara försäkrade om födsel i det himmelska landet. I vårt sägande av namnet försvinner alla motsägelser i tacksamhet. Tacksamhet är essensen i vårt sägande eller sjungande.

Sägandet av Amitabhas namn är att hålla det i minne -- smriti på sanskrit. "Namo" betyder "jag vördar" eller "jag hälsar" eller "jag lovar" i betydelsen att lovprisa. Vi tänker namnet Amitabha i tacksamhet. Vi kan mycket väl rikta tacksamheten mot alla de välsignelser vi tar emot. Lovad vare du Amitabha, medkänslans ocean, för alla välsigelsor i mitt liv, min hustru, mina barn, mina barnbarn, tak över huvudet, kläder på kroppen, mat att äta, frisk luft att andas, solljus att njuta av, att ha fått födas till människa, att ha fått upptäcka Löftet om födelse i det himmelska landet. Det finns så många saker att uttrycka tacksamhet för.

I andra traditioner kan meditation bli endast tystnad och stillhet. Det är goda gåvor. Men om inte tacksamheten och lovprisandet av Frälsaren finns med blir livet gärna kallt och avvaktande, kanske ängsligt. Stämningen i Sukhavaitvyuha är något helt annat -- stor förundran och glädje och tacksamhet. Att hela dagen säga Om Namo Amitabha Ya är som att hela dagen säga: tack för alla gåvor !

Samtidigt är sägandet att inte bara minnas Namnet utan att vara i Namnet. Det låter som mystik och det är det i en praktisk och god mening. Men att vara i Namnet är som att vara i Kristus. Det är mer än bara minnas, mer än bara tänka på. Det är ett tacksamhetsvarande kanske vi kan säga med ett långt ord. Amitabha förblir inte endast objekt för adoration, vi blir snarare ett med det vi lovprisar. Dualiteten upphävs. Och därmed försvinner gapet mellan oss och det önskade, konflikten mellan det som är och som borde vara.

Men det betyder inte att vi gömmer oss eller är otillgängliga för andra människor, som eremiterna i öknens klippgrottor. Vi använder vår sociala identitet för att sprida tacksamheten i "om namoamitabha ya". Vi avsätter inte nödvändigtvis klockad tid för att sitta i meditation, vi mediterar och säger Namnet mitt bland folk, var det än är. Detta är en tämligen stor skillnad mot alla asketiska bruk. Vi både absorberas och sprider det infinita ljuset i Amitabha. Vi förstår inte detta, det är Frälsarens ofattbara sätt att sprida sanningen. Acintya på sanskrit är kanske termen för denna ofattbara karaktär hos visdomen i Amitabha.

Frälsningen som ger oss födelse i det rena himmelska landet blir därmed något som påverkar verkligheten här och nu, på sanskrit saha-loka-dhatu, världen med myriader av partikulära händelser och saker. Vi kan säga fenomenvärlden med en vanlig filosofisk term. Det rena himmelska landet får en ambassad i fenomenvärlden. Vi blir inte nödvändigtvis sinnliga och världsliga, men samtidigt avvisar vi inte världen och flyr från den. Vi sprider Amitabhas ljus över alla partikulära omständigheter.

Saichi, en välkänd japansk Amitabha-poet menar att han går fram och tillbaka till det rena himmelska landet som vore det grannhuset, han kommer och går som han vill. Här är några dikter av Saichi, i engelsk översättning.

1

I am a happy man, indeed!

I visit the Pure Land as often as I like:

I'm there and I'm back,

I'm there and I'm back,

I'm there and I'm back,

"Namu-amida-butsu! Namu-amida-butsu!"

2

How happy I am!

"Namu-amida-butsu!"

I am the Land of Bliss,

I am Oya-sama.

"Namu-amida-butsu! Namu-amida-butsu!"

3

Shining in glory is Buddha's Pure Land,

And this is my Pure Land!

"Namu-amida-butsu! Namu-amida-butsu!"

4

O Saichi, where is your Land of Bliss?

My Land of Bliss is right here.

Where is the line of division

Between this world and the Land of Bliss?

The eye is the line of division.

För Saichi betyder "Oya-sama" or "Oya" inte bara Amitabha (Amida) men personifierar även sägandet av "Namu-amida-butsu." Ibland tycks dessa tre vara inräknade i betydelse: Amitabha (Amida) , sägnadet av Namnet och Saichi själv.

5

When I worship thee, O Buddha,
This is a Buddha worshipping another Buddha.
And it is thou who makest this fact known to me, O Buddha!
For this favor Saichi is most grateful.

6

O Saichi, what makes you work?
I work by the "Namu-amida-butsu."
"Namu-amida-butsu! Namu-amida-butsu!"

7

How grateful I feel!
Everything I do in this world--
My daily work for livelihood--
This is all transferred into building up the Pure Land.

8

I work in this world in company with all Buddhas,
I work in this world in company with all Bodhisattvas;
Protected by Oya-sama I am here;
I know many who have preceded me along this path.
I am sporting in the midst of the Namu-amida-butsu.
How happy I am with the favor!
"Namu-amida-butsu!"

9

Perfectly indifferent I am!

No joy, no gratefulness!

Yet no grief over the absence of gratefulness.

10

"O Saichi, such as you are,

Are you grateful to Amida?"

"No particular feelings I have,

However much I listen [to the sermons];

And this for no reason."

11

O Saichi, I am the most fortunate person!

I am altogether free from woes of all kind,

Not at all troubled with anything of the world.

Nor do I even recite the "Namu-amida-butsu"!

I'm saved by your mercifulness [O Amida-san!]

How pleased I feel for your favor!

"Namu-amida-butsu!"

12

While walking along the mountain path, how I enjoy smoking!

I sit by the roadside for awhile, I take out the pipe in peace and
with no trouble beclouding the mind.

But let us go home now, we have been out long enough, let us go home now.

How light my steps are as they move homeway!

My thoughts are filled with a return trip to Amida's country.

"Namu-amida-butsu, Namu-amida-butsu!"

Några andra dikter av Saichi är lika intressanta:

As I pronounce "Namu-amida-butsu"

I feel my thoughts and hindrances are like the spring snows:

They thaw away as soon as they fall on the ground.

Här menar han att själva sägandet förenar oss med Amitabha och tar bort alla hinder och problem som fyller oss syndare utan att vi kan hjälpa det. Vi kan dock välja att ständigt besjunga, lovsjunga Löftet genom att recitera om namo amitabha ya. Tankar och känslor kan skölja över oss men i sägandet smälter allt bort som vårsnön. Den hinner kanske inte ens ner till marken innan den smälter.

Han skriver vidare:

Not knowing why, not knowing why --

This is my support;

Not knowing why --

This is the "Namu-amida-butsu."

Detta är något som snart framträder för alla i Amitabha-tron -- det är ett mysterium och det som sker i vårt reciterande är utanför vårt vetande och vårt begripande. Vi vet endast att det fungerar genom att ge oss obegränsat ljus och liv; källan tycks vara ousinlig och vi kan endast fyllas av tacksamhet. Det finns ett rent och himmelskt land,

och vi vet inte varför. Det finns ett sant löfte för mig att födas där, och jag vet inte varför. Som respons på detta mirakel sjunger jag helt enkelt ständigt Om Namo Amitabha Ya !

Amida is this: "See, here I am!"

Namu and Amida--

They make out the "Namu-amida-butsu."

O Nyorai-san, such things I write,

How happy!

21.

Att lita på Amitabhas löfte är att se sig själv i Amitabha och finna allt gott i det obegränsade ljuset, trots alla mina begränsningar. Amitabha är denna synlighet i det absolut goda, oceanen av medkänsla. Jag ser mig omsluten av denna medkänsla och blir synlig genom den. Så kan jag säga med Saichi: Amitabha är detta: se här är jag ! Det är det JAG ÄR som Gud använder när han förklarar för Moses vem Han är.

Att vara föremål för Amitabhas uppmärksamhet och obegränsade medkänsla är ett speciellt gott liv i enhet med Amitabha. Just de omständigheter jag har står i centrum som objekt för det obegränsade ljuset. Ingen fokusering bort från det som är här behövs längre, ingen metod för att i sinnet lämna min situation. De flesta former av meditation och koncentration är i praktiken självskapade tillstånd, även om vi kallar dem "tomma" eller "öppna", vare sig vi upplever dem som "vila" eller "tystnad". De leder till Gud och till det Absoluta. Men Amitabha riktar sin obegränsade barmhärtighets ljus mot oss just såsom vi har det. Vi går inte till honom, men Amitabha kommer till oss i dessa våra omständigheter, vilka de än är.

En invandrad kvinna, Chiyono Sasaki, från Kona på ön Hawaii, mor till mer än tio barn och som överlevde på en liten torftig kaffeodling, sjöng flera egna sånger kring förtröstan på Amitabha. Här är en i eng. översättning:

I am so happy about being as I am,
that I naturally bow my head
being good or bad I am what I am
being false or true I am what I am
having or not having I am what I am
rain or shine I am what I am
crying or laughing I am what I am

Detta är en sång som provocerar många människor -- inte kan vi väl vara nöjda med hur vi är? Den vanligaste mentala oron människor har är att vara missnöjda med sig själva. Även när det negativa projiceras på alla möjliga yttre omständigheter handlar det om missnöje med sig själv. Men tack vare sägandet av Amitabhas namn är det lycka i just det hon är, mitt i sorg och glädje, mitt i ont och gott. Chiyono Sasaki sörjde djupt över att behöva sända fyra söner till krigstjänst och led mycket i sitt första äktenskap. Hon levde under svåra förhållanden. Men i Amitabha finns en säkerhet och tröst som gör att lyckan finns närvarande trots att saker och ting är precis som de är i detta oändliga ljus från världsfrälsaren.

Chiyono Sasaki uppfattar att Amitabha ropar efter varje lidande individ i gränslös medkänsla. Så vi omsluts i den medkänslan just såsom vi är. Därför lever vi tillsammans med Amitabha varje dag och hur det än går för oss kan vi inte förändra det faktum att vi är oss själva såsom vi är och detta sker i Amitabhas omfamning.

En dag, efter många års sjungande av Amitabhas namn, insåg jag något märkligt när vi åkte från Sundsvall till Hudiksvall. Jag satt bredvid min fru som normalt är föraren och alldeles som vanligt reciterade jag "om namo amitabha ya". Jag insåg plötsligt att jag själv är Amitabha, eller att Amitabha residerar i denna kropp och i detta liv just nu. Detta "jag" är endast Amitabha. Därmed upphörde en sorts ängslan som alltid tidigare funnits närvarande, även mitt i de lyckligaste stunder.

Vad för slags ängslan var det? Det är den ängslan som kommer av att man inte är det man tror varmast och djupast på. Först när jag är detta och blir det JAG ÄR, som Gud undervisade Moses om, först då, men inte tidigare försvinner den mänskliga ängslan.

Så från denna tidpunkt kunde jag inte längre vara på avstånd från Amitabha. Just genom detta varande Amitabha, så att mitt jag faktiskt är Amitabha, betyder att recitationen för första gången blir verklig på detta nya sätt. Förut riktade den sig bort från mig till den andra verkligheten, Amitabha på avstånd, ungefär som en transcendent gud på avstånd. Så var det många år. Och likadant är det för många troende. Men vi kommer alla till Amitabha. Nu kan jag utbrista med Saicho: Så tacksam jag är ! Allt jag är och gör i denna värld, mitt dagliga sysslande för att överleva, är överfört till det Rena Landet.

Och jag kan också sjunga med Chiyono Sasaki med en parafras på orden i hennes sång: Jag är så lycklig att vara som jag är, jag bugar inför detta, för detta att jag är Amitabha. När jag använder radbandet och kommer till en liten skiva som avdelar 11 stenar i 33-stenarsradbandet, sjunger jag "Jag är så glad för att mitt jag är Amitabha." Så nära, ja identiskt med mitt jag, är Frälsaren. Allt är sammanfört i detta. Ingenting blir utanför.

För mig blev det också klart vad Honen menade med att alltid säga nembutsu. Det är inte att rabbla en fras eller flera så mycket man orkar. Många missuppfattar Honen där och tror att han har ett element själv-frälsning i detta. Det är att vara Amitabha, eller låta Amitabha residera i detta jag som lever här, vilket är samma sak. Mitt jag, mitt självmedvetande är Amitabha. Borta blir nu all diskussion om egen kraft kontra annans kraft, om egen ansträngning att bli frälst, kontra att låta en annan kraft frälsa mig. Att ha den diskussionen inom sig själv eller ens göra distinktionerna i den, är helt

överflödigt. Att läsa de indiska, kinesiska och japanska klassikerna inom Rena Landet och bedöma utifrån den distinktionen, är alldeles ointressant. Amitabha är detta jag och därför är det alltid Amitabha som sjunger "om namo amitabha ya".

Att vara Amitabha är särskilt aktuellt tillsammans med andra människor, ja med alla andra levande varelser. Det blir att verkligen vara sig själv. Det är det naturliga bugandet inför det jag som är Amitabha. Detta jag lever här i mig och som mig. Ingen behöver ens tro på något, för det lever redan så här. Om namo amitabha ya !

Ibland ställs en kritisk fråga: men exakt vad gör ni Amitabha-troende? Har ni ingen praktik eller diciplin. Och svaret är det man ofta fruktar: nej. Kyoshin skriver i ett brev i "Lamp for the Latter Ages": vi har ingen intention till någon praktik, övning eller diciplin. Och detta är hårdsmält för många, även inom de som hör till Rena Landet som generell rörelse.

Men varför är det så? Därför att med varje intention till diciplin eller övning kommer tvivel. Det går inte att ha tillit till Amitabha om minsta tvivel finns med. Tvivel beror av att en agent, en utövare, en praktikant, en religiöst verksam, har dykt upp. Det är självkraft hur väl vi än försöker maskera detta. Tvivel är en integrerad del av självkraften. Amitabhas namn säger vi i full tillit, inte som övning eller religion utan som tacksamhet för frälsningen för just mig.

Jag hörde en rev. hålla ett dharma talk som endast skulle svara på just frågan: vad är diciplinen för den som tror på Amitabha? Det var mycket viktigt för honom att det fanns ett svar. Vi får inte vara svarslösa. En annan troende som är flitig på Youtube menar att just aspirationen efter att bli bodhisattva, att bli en upplyst kommer först för den troende. Han kan inte alls förstå Shinrans påstående att vi inte ens har en intention åt det hållet, att vi inte ens har en tanke på att "göra" något. Shinran menar att en sådan aspiration inte ens är möjligt för oss som ständigt sjunker i denna tillvaros lidande. Enda vägen är fullständig tillit till löften. Tillit är något stort och enkelt. Amitabha-tron är den enklaste vägen av dem alla. Det finns ingen där som har någon aspiration eller annan egen-aktivitet.

Genom att nåden från Amitabhas ocean av medkänsla och förlåtelse är som den är, kan vi ingenting göra till "vår" övning eller diciplin eller metodisk väg. Varken bönedisciplin eller askes gör något till eller från. Kyoshin skriver i sitt brev ungefär så här: Genom Amitabhas medkänsla i sitt obegränsade ljus, kan vi glädjas och vara fullständigt fria från tvivel. Vår födsel i det rena landet är redan avgjord och klar. Vi behöver endast säga om namo amitabha ya en enda gång.

Som Hubert Benoit skrev 1951: "Människan antar i regel att hon söker lycka. Detta svarar mot en intuitiv känsla att att den människa som når förverkligande också blir full av ljus och stillhet. Men detta antagande stämmer inte med vad människan faktiskt gör i sitt naturliga tillstånd. Den naturliga människan lever inte för lycka. Hon tenderar inte till ett tillstånd av stillhet och lycka. Istället tenderar hon söka ett rörligt och vibrerande tillstånd....Det faktum att hon hellre söker agitativa tillstånd än tillstånd fulla av ljus och stillhet, förklarar varför hennes glädje är så kortvarig och skör."

Detta visar tydligt hur självsökandet inte leder till Amitabhas stillhet och ljus. Endast den andra vägen fungerar: den som startar med Amitabhas räddning av oss in i hans stilla ljus. Och Benoit ger oss en fingervisning till en fråga: kan jag njuta av enbart Amitabhas fridsamma stilla orörliga ljus? Obegränsat ljus och liv -- kan jag vara endast i det? Det är egentligen den frågan som är central, inte huruvida jag tror si eller så. Inte heller huruvida jag har en praktik som ser si eller så ut. Inte heller vilken tradition jag anser mig följa. Endast detta enkla: kan jag vara i detta stilla ljus ?

Det är en verklig skillnad här mellan egen aktivitet efter mer lycka, och att vara i det stilla ljuset. Tänk på en person som vunnit en stor glädje i någon form. Den glädjen räcker inte. Genast måste en fest till för att fira det stora glädjen. Vi behöver ytterligare glädje och tillfredsställelse utöver den ursprungliga vi fick. Vi måste hela tiden skaffa mer glädje, öka tillfredsställelsen. Tänk alla ivriga bedjare runt om i världen. Varför ber de? För att öka lyckan eller djupet eller tillfredsställelsen eller den andliga kvaliteten. Amitabha är den motsatta vägen: ta emot ljus och tystnad och stillhet. När vi säger om namo amitabha ya bekräftar vi endast detta mottagande. Vi ökar inte någon lycka, vi ökar inte tacksamheten. Vi är tacksamma och säger Namnet i tacksamhet.

Detta motsvarar ett annat område för tron: att motstå det onda. Vi gör inte något sådant varken inom oss eller utanför oss. Vi sätter inte stopp för våra ögons onda begär eller vår hjärnas vanföreställningar och distraktioner. Vi hindrar inte våra behov av att hålla fast vid förgämliga ting eller underhållas av ytliga nöjen. Vi bara fortsätter med det vi gör på vårt arbete, hemma i familjen, på fritiden med vänner, spela fotboll, segla, åka skidor, jaga och fiska. Vi blir inte "religiösa".

För vi kan verkligen inse att Amitabha Tathagatas löfte frälser sådana värdelösa varelser som oss själva, som förvirras morgon och kväll av onda tankar. Vi behöver inte ändra något. Vi litar enkelt och enfaldigt på den medkännande löfteskraften hos Amitabha, trots vår eländiga beteende. När uppriktig tro väcks i oss av insikten att Amitabha räddar oss tar vi del av Tathagatas frälsande arbete.

När det uppstår en fråga om med vilken förståelse vi bör säga namnet, är svaret att vi enkelt och enfaldigt ska recitera om namo amitabha så länge vi lever, dag och natt, och inse att det är endast i tacksamhet, i utbyte mot den nådiga välviljan som räddar oss. Denna välvilja och medkänsla frälser oss genom att ge oss kraft att överlåta oss. På så sätt kan vår födelse i det rena landet garanteras.

23.

De semitiska religionerna har alla innehåll. Skapelsen och skaparen, hans utvalda folk och deras relation till lagen. Allt är innehåll. Men i Amitabha finns inget sådant. Det finns inga förklaringar till allt som sker, det finns ingen historia att begrunda, inga innebörder att analysera. Det är endast ett faktum att vårt medvetande har innehåll här och nu och att lidande utgör en stor del av existensen. När vi finner Amitabhas ljus och litar helt på hans Löfte är lidandet borta, vi är frälsta i tilliten till Amitabha. Vi tackar med ständig recitation av Namnet.

Därmed inte sagt att tron på Amitabhas löfte är överlägsen de semitiska religionerna eller några andra religioner. Det finns ingen jämförelse. Det enda som spelar roll är just lidandet och överkommandet in i Amitabhas ljus som frälser oss. Alla levande varelse har medvetande och innehåll i detta medvetande. Alla levande varelser vill bli fria från förvirring och lidande, från girighet och hat och bitterhet. Denna vilja till frälsning är det väsentliga. Inte historia, innehåll, värderingar, diskussioner, analyser, berättelser och symboler. Endast befrielse i Amitabhas ljus och ständigt tackande för detta i sjungandet av Namnet.

Så det finns således inga motsättningar mellan tron och tilliten till Löftet och till recitationen och alla andra värdesystem eller religioner eller andliga traditioner. Inom många religioner finns en värdering av andra, en nedvärdering och ofta rent fördömande. Tron på Amitabhas löfte sysslar inte alls med sådant. Den handlar om att se flotten som tar oss över lidandets flod och kasta sig på den flotten ! Väl på flotten sjunger vi Amitabhas lov. Det är allt.

Vad är det man ska veta? frågade en ungdomsgrupp som jag höll lite föredrag för. Jag svarade: "Bara din upplevelse av livet". Hur upplever vi livet? Vad är smärtsamt? Och vill du bli fri det? Det är såpass enkelt. Det rena landet är befrielsen. Det är ingen förklaring eller bakgrund. Det är ingen teori om varandet eller den empiriska verkligheten. Endast detta: befrielse från smärtans fenomen. Amitabha ger denna befrielse, men ingenting som tillfredsställer våra intellektuella begär efter historia och förklaring, bakgrund och analys. Tvärtom leder dessa inte till befrielse utan ofta till mer smärta, mer lidande och oro.

Kvar är det enkla. Hur lider jag nu i det innehåll som just nu råder? Kan jag ta min tillflykt till det obegränsade ljuset och livet just nu och sjunga Namnet? Finns någon anledning att göra annat än lita på Löftet? Vare sig ditt innehåll i medvetandet är smärta eller njutning vill du säkerligen hellre vara i förlåtelse och ljus. Ingen själv-ansträngning kan ta dig ditt. Liturgi och bönedisciplin kan se ut att vara hjälpsamma medel men det är skenbart. I verkligheten är de endast snyggare former av själv-arbete. Det är frommare innehåll men fortfarande i jämmerdalen. Löftet och förlåtelsen finns inte där.

Medvetandets innehåll är det som Shinran tänkte på som "mappo". Han skriver i Shozomatso Wasan nr 8: "Överallt ser vi förvirring och blinda begär, de tränger in överallt som dammpartiklar. Begär och hat föds i både konflikter och fredsuppgörelser, väldiga som bergskedjor och höga bergstoppar." Vi vet inte varför det är så och någon konstruerad kunskap hjälper oss föga. Vad som hjälper är att lita på Löftet om det Rena Landet här och nu. Amitabhas förlåtelseljus skiner här och nu och vi kan ta emot det utan någon form av självansträngning, som endast smyger in begär och egen rättfärdighet.

Förlåtelsens ljus är synligt i tron. När jag var ung mötte jag en bhaktilärare från Schweiz som var otålig och barsk. Efter några dagars undervisning beslöt jag lämna honom, våra temperament stämde inte. Han var stingslig och auktoritär vilket inte behagade mitt ego. Men han gav mig en ovärderlig läxa: du måste ha tro. Han använde sanskritordet "shraddha". Det var sant. Många år senare kom tron och med den förlåtelsen och ljuset i Amitabha.

J.P. Kyoyo skriver i sin "Sulla Luce Infinita":

"Comunque, questo cosiddetto "Buddismo di fede" riporta indietro di molti secoli – esso risale infatti al tempo di Shakyamuni stesso – e non si può sbarazzarsene così facilmente. Inoltre, "fede" in questo contesto non significa una cieca e acritica credenza in cose non provate sulla base di una autorità superiore. E' una realizzazione basata sulla diretta esperienza della Realtà, unita alle qualità di gioia, serenità, fiducia, sicurezza e saggezza ("prasada", in Sanscrito).

"Fiduciosa", è la mente piena di verità, realtà e sincerità; la mente dell'assoluto, della realizzazione, della fiducia e della venerazione, la mente del discernimento, della discriminazione, della chiarezza e della fedeltà; la mente che tende all'aspirazione... ed all'emulazione; la mente del diletto, della gioia, della letizia e della felicità; quindi, essa è totalmente immacolata e libera dall'ostacolo del dubbio.

-Shinran

Tron kommer när vi inser att allt vi erfar är innehåll på transit. Varje innehåll, som aldrig är vi själva, endast innehåll, har en affektiv färg. Vi känner alltid hunger eller behaglig vila, irritation eller stillhet, förargelse eller frid. Men allt är på ständig transit, en liten stund senare är innehållet ett annat. Vårt infinita jag, det är Amitabha, är alltid stilla och ljusfyllt. Men det märker vi inte eftersom vi begär innehåll av ett eller annat slag.

När vi ser hur Amitabha är det verkliga är tron redan där, som förlåtelsens ljus och klarhetens kärleksfulla och enkla omfamning. När Shinran insåg att tron måste vara sådan att alla onda och miserabla vardagsmänniskor kan leva i den, utgick han från denna onda och begärande varelse vi är när vi identifierar med innehåll. När vi säger Amitabhas namn och ser hur "jag" i verkligheten är detta ljus och detta rena land, har vi redan shraddha, tro, prasada. Innehållen får då passera som de är och vi begär dem inte. Vi varken jagar efter dem eller jagar bort dem när vi inte behagas av dem.

När vi frågar en människa, som vi ofta gör, "Hur är det?" menar vi just detta första faktum: det innehåll vi just nu erfar. Och vi syftar ofta på den affektiva färgen på innehållet. Men vår passionerade natur gör att vi omedvetet identifierar oss med innehåll och säger egentligen: "Jag tror att du är dina innehåll och nu undrar jag hur det upplevs av dig?" Ett riktigt svar den som tror på Amitabha blir då: "Mitt innehåll i medvetandet just nu är rätt så skönt; tidigare denna vecka var det betydligt sämre. Men jag är inte dessa innehåll, jag är själva medvetandet som ser dem passera och jag tar del av Amitabhas förlåtande ljus. Så på det hela taget är jag lycklig i min tro, i mitt sägande av Namnet." Allt för långt svar förstås och kanske förvirrande för den andra personen.

Men vi vet alla vad det handlar om. Så allmän och direkt är vägen till insikt och prasadha, tillit och förtröstan på Amitabhas omfamning av oss i ljus och liv. Det är ingen katekes eller andlig träning. Det är direkt liv. Shinrans stora insats var att försöka göra detta tillgängligt för alla, oavsett om de var brottslingar, slaktare, legosoldater eller munkar som utbildat sig och tränat meditation. Det skulle fungera för alla och Amitabhas ljus skulle omfamna alla utan åtskillnad. Det var nytt och det var radikalt. Hans uppfattning försvann nästan under tiden efter hans död, men Rennyō blåste liv i den igen och idag har vi den över hela världen, åtminstone i relativt begränsat antal troende.

För nybörjare är det enkelt att tänka kring Amitabha-tron på tre grundläggande frågor:

vad är verkligheten nu för oss alla?

vad är räddning eller frälsning?

vad ska vi göra?

Den första frågan gäller hur verkligheten är. För oss alla gäller att allting växlar, allting förändras genom att vår verklighet är en mental representation. Det är våra perceptioner och vår inställning som ger oss den verklighet vi upplever, behaglig eller obehaglig. Det är en föränderlig verklighet som inte har stabilitet eller bestånd, fast vi gärna ville det och fast vi så ofta försöker göra den sådan -- med besvikelser som följd.

Den andra frågan går på vad frälsning eller frihet från denna verklighet skulle kunna innebära. Där säger vi att Amitabha räddar oss, frälser oss till en annan värld av obegränsat ljus och liv. Detta är inte en del av den föränderliga och växlande verkligheten vi har nu. Om det skulle vara det vore allt tämligen meningslöst, eftersom ingenting här består eller har någon permanent lycksalighet eller frihet för oss varelser. Därför kan vi uppskatta alla religiösa uppenbarelser i många kulturer men vara säkra på att de inte handlar om denna föränderliga och labila typ av verklighet. Och om det obegränsade ljusets och livets lycksaliga verklighet kan vi ingenting säga, annat än i visioner och bilder.

Den tredje frågan är förbindelsen mellan oss och det eviga ljusets härlighet och där säger vi att endast sjungandet av Namnet behövs från vår sida. Vi kan sjunga eller viska eller säga eller mentalt tänka Namnet i tacksamhet för räddningen. Men ingenting vi gör i övrigt i denna växlande värld av fenomen har någon innebörd i samband med frälsningen. Det är inte vi som åstadkommer frälsningen, vare sig med meditation eller bön eller religiös aktivitet av något slag. Det är Amitabha, den andra kraften som i sig är denna frälsning, denna befrielse ur det begränsade till det obegränsade.

De här tre fundamenten är lämpliga att alltid hålla i minnet. Det är så lätt att försöka trola bort verkligheten sådan den är i sin växlande och instabila karaktär. Vi kan modifiera vår perception med bön och meditation. Men vi ändrar inte själva grunden, själva växlingen och pendlingen mellan obehagligt och behagligt, ont och gott, smärtsamt och skönt.

Det är också lätt och förledande för oss att teoretisera eller teologisera eller filosofera över frälsningens natur och historiska villkor. Istället måste vi se sådana tankar som just tankar, underbara i sig ibland, intressanta och fascinerande ibland, men till sist endast tankar i växlingens fenomenvärld. De har ingen substans annat än för stunden. De passerar. Vi är i förändringarnas verklighet, skuggornas verklighet och vi längtar efter det eviga ljusets härlighet, frälsningen. Frälsningen är det väsentliga och den ger oss den andra, icke-temporala, icke-växlande härligheten med obegränsat ljus och liv. Där har vi fokus.

Det är, för det tredje, väldigt lätt för oss att skapa religiösa system av aktiviteter. Vi tycks vilja imitera himlen genom att skapa ritualer, ceremonier, kalendrar, bruk och seder. Vi anställer människor till att utföra dessa riter och ceremoniella sammankomster och i vissa historiska perioder är dessa anställda en mycket stor grupp människor. Men det finns inget vi kan göra för frälsningen annat än lita på den och sjunga Frälsarens namn. Allt därutöver blir frestande självintresse, som antyder att vi kan manipulera själva frälsningen. Den sker genom den Andra kraften och det är underbart för det befriar oss från alla andra handlingar än prisandet och lovsjungandet.

Dessa tre grunder visar oss också de tre stora frestelserna eller de tre förvridningarna av perspektivet.

För det första inbillar vi oss tokigt nog att denna verklighet ska kunna ge lycksalighet. Vi jagar vissa objekt och tillstånd, trots att de alltid visar sig svika våra förhoppningar. Vi är passionerade för dessa felaktiga situationer och objekt och lider av dessa passioners konsekvenser.

För det andra inbillar vi oss ibland att frälsningen finns här i denna växlande värld av fenomen. Vi skapar en metod eller livsstil och tänker att den ska ge oss lycka här och nu. Eller vi tänker oss att en gång i framtiden ska denna verklighet bli lycklig fast den är just som den är, växlande, föränderlig, labil, svängande och känslig. Denna vision om en framtida stabilitet får oss att jämföra vad vi har nu med det kommande och vi lider av denna jämförelse. Sanningen är att denna växlande verklighet är just så här och är varken god eller dålig. Ibland erfar vi behagliga stunder, ibland obehagliga. Vi kan modifiera med sunda vanor, moraliskt ädelt och gott liv, och leva med fokus på det som sker på ett kontemplativt sätt. Men frälsningen är att befrias från detta till det obegränsade ljusets och livets verklighet hos Frälsaren Själv.

Den tredje frestelsen är att organisera beteenden för att manipulera frälsningen och tro sig påverka räddningen ur denna fenomenvärld. Men skapandet av fler fenomen ger inte räddning ur dem. Det finns ingen relation till frälsningen genom dessa religiösa eller terapeutiska handlingar och tillstånd. En stunds exstas på ett väckelsemöte eller

en stunds tystnad på en meditativ gudstjänst kan vara behagliga fenomen. Men frälsningen är något helt annat, något som sker genom den Andra kraften. Många inbillar sig att de känner "närvaron" av Frälsaren i vissa av dessa religiösa aktiviteter och detta skapar lidande inom oss eftersom vi blandar ihop det temporala med det eviga. Frälsarens liv och ljus är inte fenomen i denna växlande och ständigt skiftande verklighet. Det eviga riket är inte alls av denna värld.

24.

Vi har två händer, med ovansida och undersida. Jag brukar använda dem för att visa fyra viktiga saker i Amitabha-tron. Vänster översida -- vår ofullkomlighet och maktlöshet inför våra lidelsefulla passioner och lidelser. Vi kan ingenting göra av oss själva. Egen-kraften är övergiven ! Detta innebär en sorts frimodighet -- vi behöver inte bekymra oss om att försöka. Varför? Vänster handflata -- Amitabhas fullkomliga medkänsla, den starkaste av alla kärleksfulla krafter som endast vill rädda oss, i vilket skick vi än framträder, till födelse i Paradiset. De två sidorna sitter ihop, vår maktlöshet och fullständiga tillit till Räddaren som ger oss födelse i det Rena Landet. Det blir en hand med två sidor.

Detta ska alltid begrundas för vi behöver vänsterhandens båda sidor närvarande för oss timme för timme. Det är vår vipassana-liknande övning, som dock är att inse att vi ingenting kan göra av egen kraft.

Höger översida -- vår oförmåga att endast sporadiskt fyllas av tacksamhet för vad Amitabha räddar oss till. Inte ofta känner vi spontant tacksamhet, fast vi borde känna det hela tiden ! Största gåvan som finns, det eviga livet i glädje och kärlek. Ändå är det inte så ofta vi fylls av djup helhjärtad tacksamhet. Höger handflata -- sägandet av Amitabhas namn i tacksamhet och tillit ! Vi gör det så ofta vi kan. Trots att vi endast sporadiskt känner djup tacksamhet, försöker vi säga Namnet i denna respons av tillit och tacksamhet ändå. Det är vår enda väg och vi är lovade att om vi endast en enda gång sagt Amitabhas namn i tro och tacksamhet, är vi räddade.

Så det är ingen fara -- vi försöker säga namnet så ofta vi kan i tacksamhet. Båda händerna är till vår hjälp. Minnas vår maktlöshet och samtidigt minnas Amitabhas obegränsade nåd och medkänsla. Och säga Namnet, väl medvetna om att vi endast sporadiskt känner djup tacksamhet och längtan till det Eviga Landet.

När jag i min ungdom var en tid i Indien mötte jag en Amitabhamunk från Kina, på pilgrimsresa i Indien. Han pratade bra engelska och log eller skrattade alltid. Det var trivsamt att hänga med honom. När jag pekade på en yogi som gjorde sina övningar skrattade han och sa att ingenting sådant behövs när Amitabha finns och vi kan sjunga hans namn. Meditation då? undrade jag. Nej, nej skrattade han. Buga och sjunga räcker.

En dag frågade han om jag var kristen. När jag tvekade på svaret sa han: Var kristen ! Sjung Guds namn varje dag ! Det är din tradition. Kristus gav det stora löftet på korset till er alla ! Han är Amitabha, sjung hans namn så ofta du kan. Då blir du lika tacksam och glad som jag. Jag är lycklig på grund av tacksamheten jag känner inför Amitabhas löfte. Det kan du också bli.

Jag fick mycket att fundera på där. Många år senare fann jag mig själv körande bil upp till Härjedalen där jag hade en koja i vildmarken. Jag kunde inte låta bli att sjunga om och om igen: Obergränsat ljus och liv Abba Adonai, obegränsat ljus och liv, Abba Adonai. Jag insåg att alla traditioner handlar om detta. Löftet och födelsen i det eviga landet. Jesus var verkligen en Amitabha. Munken jag mötte hade sagt sanningen om mitt liv. Jag kunde börja leva i tacksamheten.

25.

Ett gammalt recept från Shakyamuni bestod av tre saker: shila, samadhi och prajna. Jag lärde mig dessa saker på en liten ashram i norra Indien. Shila var att diska, laga mat, städa, gå, stå, sitta, ligga under uppmärksamhet endast på det du gör. Att röra sig, arbeta, vila med koncentration utan ansträngning på det du gör. Av detta kommer en sorts karaktär av "perseverance" eller på svenska tålighet, enkelhet.

Shila leder naturligt till samadhi som inte är något annat än den enkelhet och enhet som uppstår i shila. Men allt detta är dött om inte prajna lyser upp med tacksamheten inför Amitabhas löfte, det löfte som Gud ger Abraham i Toran: din familj ska förökas och föda fram Messias, som ger oss löftet om Riket, det rena landet. Prajna är denna insikt i Löftet och tacksamheten som kommer ur denna insikt.

Många gamla kloka och hängivna män och kvinnor har sjungit Amitabhas namn i prajna, samadhi och shila hela sitt vuxna liv och går vidare till födelse i stor tacksamhet och enkelhet. Detta är omvittnat av yngre släktingar som är med när övergången sker. Så går det till att i förtroende för löftet gå hem till det rena landet när det är dags. Må vi alla göra sammaledes ! Må vi ständigt säga namnet.

Hsuan Hua skrev 1980: "När vissa människor kommer till Tio Tusen Buddhors Stad (hans etablissemang i USA), har de mycket svårt att stanna kvar någon längre tid. De känner att det inte händer särskilt mycket här. Det finns inte mycket till underhållning. Men ni bör vara medvetna att om man söker underhållning utanför sig själv, kommer man att förstöra den äkta lyckan inuti sig själv.

Om vi söker det falska i världen kommer vi att förlora det verkliga livet; om du vill att det verkliga ska visa sig, måste du först ta bort den felaktiga världsligheten. Du kan inte å ena sidan försöka öva sanningen, och å andra sidan inte vilja släppa världsliga aktiviteter. Det blir som att med fötterna försöka gå åt olika håll – en fot vill gå norrut medan den andra vill gå söderut – detta är omöjligt."

Att recitera Amitabhas namn är som att gå igenom en grind. Använd ditt uppriktiga sinne, din sanna ande, låt sinnet ägna sig åt att öppna denna sannings dörr; slös inte bort ett ögonblick. Du ska veta att "varje tidpunkt är en bit av livet." Vi bör ärligt och barnsligt recitera Amitabhas namn. Vi kommer då inte att slös bort vår tid och livet kommer inte att ha varit värdelöst.

Många inom buddhismens stora förgreningar ser ner på recitationen. Men som Hsuan Hua säger kan det inte sägas om dem som studerar Ch'an (Zen) att de verkligen känner Buddha. När vi reciterar namnet "Om Namo Amitabha ya" är detta det enda i sinnet och så småningom kommer vi att vara Amitabha, eller det är Amitabha som säger namnet åt oss. Anledningen är att Amitabha är vägledande för oss kännande och levande varelser, så att alla levande ting redan har förvandlats till Amitabha. Alltings sanna natur leder till den yttersta glädjens land. "Blomman öppnas och du kan se Amitabha" säger Hsuan Hua.

Det världsliga livet däremot, är ofta mörkt. Vi kanske försöker odla positivt tänkande. Men faktum kvarstår. Hela världen är fylld med katastrofer. Vi hör om dessa på nyheter och av människor som drabbats. Livet är mer eller mindre täckt av mörker och förutom vissa nöjen och framgångar i människors karriärer och familjeliv finns inte mycket ljus. Erkänner man inte detta lever man i förnekelse.

Detta är kanske ett tecken på att den mänskliga rasen är utrotningshotad. Skadliga ideologier är vanliga, vi ser slakt och övergrepp varje dag. Konflikter växer ständigt upp och mycket av den moderna världen är mardrömmar för de drabbade. Detta är något vi aldrig har upplevt tidigare i samma skala.

Vi är nu bekanta med kärnvapen, med atombomber, kvävebomber, olika sofistikerade kemiska vapen. Om någon av dessa vapen används i stor skala, skulle hela mänskligheten sopas bort. Så det enda vi kan göra nu är att träna det uppmärksamma sjungandet av Amitabhas namn. Någon annan glädje finns snart inte alls i världen.

Det är naturligtvis sant att om många människor samlas för att utöva sin goda vilja i en intensiv kollektiv styrka, kan vi kanske skingra dessa katastrofer och denna negativa energi som nu verkar dominera världen. Men det är vacker dröm, inte sannolik verklighet. Vi kan och bör göra allt för att neutralisera den militära plundring som nu pågår och försöka vända denna skadliga energi till fredsvilja. Vi bör förvandla livet till en global social harmoni. Men först behöver vi stå på de två fötterna -- shila och prajna -- och stå stadigt på marken.

Här -- just där jag står -- är den ljusaste platsen på jorden, eftersom sägandet av Namnet avger ett välsignat ljus, det ljus som Amitabha utstrålar och som genom oss skapar världen. Även om jag har fel tankar, ja riktigt dåliga tankar om någon eller något, har detta sägande högre värde och dygd än någonting annat som sker i världen -- alla stora hjälpsatser och arrangemang för välgörande ändamål inräknade. Varför det? Eftersom att godhetens väg är så enkel -- endast tacksamhet. Vi presterar egentligen ingenting, vi tar emot.

Även om vi har fel och okloka tankar ibland, är dessa felaktiga tankar alla på sätt och vis goda tankar. Det förstår vi när vi ser gåvan av liv och existens över huvud taget. Det är därför vi kan säga att Namnet är som solen och månen -- ständigt närvarande för oss och som kan göra alla varelser lugna och utvilade när vi är medvetna om det.

Många som engagerar sig i någon religion är fortfarande på jakt efter något. De vilar inte i Löftet om frälsning och födelse i paradiset. De läser skrifter, hör predikningar, ser varandra i tempel och kyrkor men kan inte ärligt erkänna att de är helt beroende av Amitabhas ljus och nåd. Istället kräver de kunskap och utvecklat medvetande om buddhism, hinduism, islam, judendom eller kristendom.

26.

Recitera Amitabhas namn, varför det? Bara lita till ett löfte? Varför?

Många frågar sig detta. Det är inte lätt att ge svar. Varför? Människor lider av oro i sina liv. De fortsätter att söka och öva. De förrirrar sig i det externa, de strävar utåt. Men när du är medveten om Amitabha, återgår du till din vanliga mänskliga natur, helt beroende av nåden. Du behöver inte titta utanför dig. Andning, sömn, vakenhet, lycka -- allt beror av Löftets nåd. Lycka är egentligen vårt naturliga tillstånd, som Emilio Carillo brukar säga.

I detta naturliga tillstånd av frid och glädje bibehålls recitationen av Namnet timme för timme, dag för dag, utan ansträngning. Du är helt enkelt medveten om livet i

Amitabha, ja du blir ett med Frälsaren. I bibliska termer: vi är åter i Eden. Då är du säker på att födas i det himmelska riket, det Rena Landets yttersta lycksalighet, för du smakar det redan. Således är dörren själva reciterandet av Namnet.

Leder inte Ch'an (zenbuddhism) till samma mål? kan någon fråga. Men när du studerar Ch'an du måste lida. Först måste du uthärda diciplin och smärtan, du måste se till att du varje ögonblick inte har dåliga eller ofokuserade tankar. Även den tidiga Theravada handlar om att observera dig själv, följa regler, vilket är en självansträngning. Om du jämför dessa två med Amitabha-tron, ser du att både Ch'an och Theravada är svårare än recitationen av Amitabhas namn, genom att självkraften engageras. Likadant är det i många andra religiösa system. De har en lära, sedan en diciplin för självkraften.

Om du är medveten om Amitabha, kommer Amitabha vara medveten om dig. Det är vad som sker i sägandet av Namnet.

När dessa två medvetanden växer fram, blir du EN i Amitabha. Detta är dörren till en underbar sanning ! Du behöver inte gräva i dig själv eller observera ditt sinne noggrant, så att du ska veta av vilka dina goda sidor är och vilka svagheter du har. Du behöver inte bekänna synder som du kallar "dina synder". Bara säg Namnet och var medveten om Amitabha, så kommer Amitabha vara medveten om dig.

Vad som helst kan ske i ditt liv på jorden, men du kan alltid ta ledigt en stund för att ärligt och helhjärtat säga: Om Namo Amitabha ya.

Ditt liv blir snart sådant att det du gillar mest är att recitera Amitabhas namn. När du sover reciterar du snart Namnet. Du reciterar det till slut i dina drömmar. När du går och när du står reciterar du, när du sitter eller ligger reciterar du.

Amitabha Buddha rör sig omkring mig, han vill bli ett med mig. Det finns ingen skillnad mellan oss och Amitabha. Skulle du inte finna detta underbart? Kan det finnas något som skulle kunna vara mer underbart? Reciterandet av Namnet är den mest underbara av alla vägar till frälsning ! Du behöver inte förstå vad jag pratar om. Men när du kommer till denna trosväg förvandlas allting till Om Namo Amitabha ya. Det blir den enda sysselsättningen, vad du än behöver göra under en dag.

Man kan undra: "Vad nytta gör detta ständiga reciterande? Svaret är att det finns inget bättre än att kunna vara med Frälsaren varje dag. Kommer du någonsin att träffa andra som reciterar Amitabhas namn? Inte säkert. Det finns mycket få sådana människor. Den japanska Jodo-Shin är den största. Denna riktning finns i USA och förstås i Japan. Men antalet hängivna minskar.

Filosofiskt lagda kan undra: "Vem reciterar Amitabhas namn?". I grund och botten är du den person som reciterar. Men du misslyckas ofta att känna igen vem du är och du

undrar "Vem?" Detta är att förlora sig själv? Om du måste söka utanför dig själv, förlorar du dig själv. Det är mycket lätt att ta fel väg. Det Rena Landet är som en tiger med horn. Detta liv är en god lärare för människor, lidandet lär oss att se inom oss själva och recitera Frälsarens Namn.

27.

Om vi skulle försöka ange vad som är attraktivt i Amitabha-tron för människor födda i judisk-kristen kultur, är det säkerligen betoningen på "ingen insats av självkraften". Hur mycket än andra religioner talar om nåden handlar det till sist om en rätt avsevärd insats av det "troende jaget", alltså själv-kraft. Men tänkare som Shan-tao och Shinran är noga med att ingen själv-kraft gör oss mottagliga för den enkla tilliten till Löftet och alltså bör vi direkt undvika alla former av egen ansträngning. Detta är inte ytterligare en aktivitet för själv-kraft, som ibland framförs.

Men är inte reciterandet själv-kraft? Det är som att fråga: Är inte att andas själv-kraft? Det finns en livsbegärande glädje som uttrycker sig. Det är reciterandet. Att vakna på morgonen och se fram emot en dag i sägandet av Namnet och fyllas av glädje inför denna "andning" är inte ansträngning för själv-kraften. Det är ingen yttre plikt, det är en kärlek till frälsningen vi fått. Vi önskar spontant ingenting hellre än att få säga namnet 10 000 gånger per dygn, ungefär den vakna tiden och varje utandning ! Men det är glädje och frihet, inte beräkning. Det är som att utropa: Underbart, jag får 10 000 pärlor idag också ! Tack tack tack !!

I alla andliga traditioner kan vi se samma tre saker: löftet om paradiset, människornas nuvarande tillstånd och omöjligheten i att med vår själv-kraft förverkliga det eviga eller lyckliga livet. De finns alltid de som försöker med egen kraft och menar att detta är enda vägen. Var och en för sig sin lyckas smed.

Men tänkare som Shinran insåg att människan inte klarar religiösa bud eller regler. Varken Israels folk eller buddhistiska munkar kan med egen kraft förverkliga saligheten. Den kan endast tas emot med öppet hjärta. Varje dags nyheter talar om för oss att människor med egen kraft är fångar i passionerna -- i våldet och girigheten och njutningslystnaden. Vi allt för fascinerade av våra egna passioner för att kunna skapa helig frid eller renhet.

Vi kan tänka på oss själva inför en stor olycka -- förlusten av ett barn eller en dödlig sjukdom som gör slut på dig inom en vecka. Även om någon säger till dig: "Rena dig med böner och övningar, försök omvända dig, försök bli god och helig nu ! Var inte full

av förtvivlan och sorg mer !" kan vi i praktiken inte göra något sådant. Det beror på att hjärtat är helt fast i passionerna, i sorgen, i förtvivlan, i känslan av förlust och olycka.

Innan något sådant händer kanske vi inbillar oss att vi har förmåga att skapa frid och salighet av egen kraft. Men när dessa jobbiga situationer uppstår inser vi tydligt hur maktlösa vi är. Det är utgångspunkten för Amitabha -- för där kan vi ge upp och börja ta emot nåden, löftets kraft. Ett rent och mottagande hjärta kan vi inte själva visa upp, vi har det inte och kan inte tillverka det med några medel.

Men Amitabha -- och Kristus i den kristna traditionen -- bryr sig inte om hur långt vi nått på vår egen andliga väg, bryr sig inte om vårt hjärtas kvalitet, om det är rent eller orent. Vem vi än är, hur smutsigt förflutet vi än har, är vi älskade och räddade av löftet om födelse i paradiset. Amitabhas medkänsla lyser över varje varelse, vilken det än är och helt oberoende av de ansträngningar varelsen lagt i dagen under sitt liv. Detta är obegripligt för många.

Om vi kunde göra oss själva saliga behövs varken Amitabha eller Kristus eller Gud. Människans hjärta klarar inte bud från en Gud som de ska praktisera av en kraft. Hela Gamla Testamentet talar om detta: oförmågan, förtvivlan, utblottelsen. Hela den mänskliga historien talar om vår längtan efter frid och vår oförmåga att av egen kraft förverkliga den. Endast när vi tar emot den Stora medkänslan som kallas Amitabha och låter oss bäras helt av den kraften, kan vi öppna hjärtat för friden.

28.

Saichi skriver att han ofta känner sig eländig på grund av att han är full av onda lidelser som väller sig ut ur honom. Men tack vare detta elände kan han både uppfatta och uppskatta den oändliga Medkänslan och det är han evigt tacksam för. Hur skulle han upptäcka Amitabhas gränslösa kärlek om inte för det elände han känner på grund av sina onda lustar?

I detta ligger allt vi behöver veta. Vi är fulla av onda lidelser -- eller hur? Om det inte syns på ytan, vet vi att det finns därunder. Om vi inte sitter i fängelse eller är kända som stora brottslingar, vet vi att det är rena turen. Just detta är sanningen och sanningen gör oss mottagliga för Löftet. Underbart ! Tänk om vi var goda och lyckade varelser, kanske skulle vi helt ha missat den obegränsade nåden och ljuset?

Låt oss alltså se begränsningen och svagheten som styrkan hos oss. Vi befinner oss i en eländig grop av ständiga begär efter allt möjligt. Ev av de många lidelser vi har är att vi "ska" må bra och känna oss behagliga. Vilken förväntan? Vilket krav mitt i all självupptagenhet. Sanningen är att vi är eländiga. Särskilt de som låtsas vara lyckade och fulla av rofyllda och fridfulla känslor. Denna pretension är djupaste elände. Men just därför kan Amitabhas ljus rädda oss upp ur gropen och ge oss födelse i paradiset. Om namo Amitabha ya !!!

29.

En indonesisk Amitabha-troende skrattade och sa bara: tak-henti på alla frågor om hans tro. Tak-henti lär betyda "utan uppehåll. Han syftade på sägandet av Namnet. Hans tro var rent praktisk -- sjung Namnet Amitabha hela tiden, medan du gör vad du ska göra på dagarna. Särskilt som svar på frågor om hur man missionerar denna tro. Vi är inte alla en Rennyso som sliter och släpar för att konkurrera ut alla andra sekter och etablera sin egen. Denne indones menade att den enda missionen i sin familj och bland vänner och andra, är "tak-henti", recitera utan uppehåll och därmed få tillvaron ljus och lätt för alla, inklusive sig själv.

Han sa att detta bör vara vår enda viktiga sysselsättning till den dag kommer då vi ska åka hem. Livet är detta: ta emot löftet, recitera i tacksamhet och så åka hem till det Rena Landet. Allt detta är glädje, inte religion eller moral eller plikt eller egen ansträngning för frälsning. Endast glädje.

Han berättade hur hans egen far, som var smed, en dag på sin ålderdom sa till hustrun: Idag ska jag åka hem. "Är inte ditt hem här i huset?" svarade hon. Han förklarade sedan att det var till Amitabhas rena land han skulle. Samma kväll blev han dålig och dog under natten. Man hörde honom mumla recitationen in i det sista.

För många i vår skeptiska moderna kultur är detta obegripligt. Under alla rika bilder kring det Rena Landet, allt bildspråk kring Amitabha finns emellertid den djupa symboliken, det outgrundliga mysteriet om frälsningen. Amitabha-tron har ett mycket enkelt och kraftfullt budskap.

En nyckelinsikt är att se den medkännande naturen i den yttersta verkligheten. Denna Verkliga Person omfattar alla varelser utan undantag i sin obeskrivbara medkänsla och frälsningsvilja. Denna verklighet uttrycks i Rena Landets sutror som Oändligt ljus och

liv. Ljus och liv utan slut – och förkroppsligas i vår vördnad när vi tacksamt och glädjefyllt reciterar Namnet.

Det är inte viktigt att du tar dessa mytologiska bilder i sutrorna som bokstavliga verkligheter "därute" eller bokstavliga sätt att beskriva, i ett mer tillgängligt populärt format, de djupgående buddhistiska begreppen "nirvana" eller "talitha" – den grundläggande sanningen förblir densamma. Denna utesägliga verklighet, vilket inkluderar den högsta visdom och medkänsla, är i fokus för vårt sjungande och sägande av Namnet.

Grunden för glädjen är Ljuset -- jag mötte den idén på 60-talet i hippiekretsar. Jag hörde en Amitabha-troende från Indien säga: "When sentient beings in the three realms of suffering see his light they will all be relieved and freed from affliction. At the end of their lives, they all reach liberation". Detta var förbluffande för mig som kristen och rationalist. Se hans Ljus? Hur? Inget annat än att recitera Namnet. Underbart.

När någon frågade mig vad denna Amitabha var för någon sa jag: inte den där bilden av en tjock damliknande buddha med lysande kläder som du ser på konventionella bilder av Amitabha utan den verkliga naturen som är obegränsat liv, obegränsat Ljus, gränslös medkänsla. Att identifiera sig i denna ocean av medkänsla, att förlora sig i detta Ljus som befriar alla i kroppens fängelse -- det är att känna Amitabha.

Detta är förstås inte vad vi ser i de församlingar som finns runt jorden som tillhör någon gren av Rena Landets buddhism. Det är idealet, men ofta föds man in i traditionen och kommer aldrig in i själva Ljuset. Det är nästan enklare att komma utifrån och via Ljuset söka sig in i denna tradition, trots att ingen av oss riktigt kan lämna den kultur och tradition vi möter där vi föds på jorden.

Vi kan förstå Matteo Ricci, jesuitmissionären i Kina på 1500-talet, när han i ett brev hem beklagar att de kristna kopierar Rena Landets lära -- för på ett sätt är Rena Landet fulländandet av kristendomen. Alla äldre judiska lager tas bort i Amitabhas Ljus och kvar är endast Frälsaren, löftet och Ljuset. Så starkt, så enkelt. Den kristna kyrkans komplexa kyrkolära är borta, kvar är ett existentiellt dagligt anropande av Oceanen av medkänsla. Visst är den gamla buddhismen full av ett oöverskådligt klassificerande av mentala rörelser, sinnliga rörelser, meditationens processer, upplysningens egenskaper. Men var och en som stiger in i Amitabhas Ljus förlorar intresset i allt detta akademiska beskrivande. Att säga Namnet och leva sitt liv i Ljusets glädje blir det centrala.

Samtidigt är det intressant att en buddhist som Gunnar Gällmo skriver om buddhismens inflytande på Jesus: "Nya Testamentet är för övrigt ett bra exempel på buddhistiskt påverkad litteratur. Kristendomens grundare, Paulus, var förvisso ingen buddhist, och

hans brev innehåller åtskillig smörja om att vara överheten underdånig, o.s.v. Paulus var farisé.

Paulus förmente läromästare, Jesus, hade å andra sidan inte mycket gott att säga om fariséer och skulle förmodligen inte ha tyckt om Paulus om han hade haft oturen att möta honom.

Jesus var en judisk rabbin och vände sig uteslutande till judar. När en kananéisk kvinna bad om hans hjälp var han direkt oförskämd mot henne. Bland annat av den anledningen vill jag inte gå så långt att jag betecknar Jesus som buddhist.

Däremot lär det numera stå klart att Jesus hade nära kontakt med esséerna, och dessa var tydligt påverkade av buddhismen. Det visar sig bland annat i deras hygieniska bruk, så påminner mer om Sri Lankas eller Japans än om Mellanösterns.

Det står också klart att han ville reformera judendomen, och på de punkter där han skiljer sig från sin tids traditionellt mosaiska lära närmar han sig buddhismen.

Flera berättelser i evangelierna är kopierade från buddhistiska förebilder, exempelvis berättelsen om Simeon (Asita) och berättelsen om när Jesus bad en samaritisk kvinna om vatten (i originalversionen var det Ananda som bad en kastlös).

En intressant nytestamentlig bok i detta sammanhang är Jakobs brev, som jag mycket väl förstår att Luther ville stryka ur Bibeln. Enligt vissa teorier skall denne Jakob ha varit bror till Jesus. I vilket fall som helst var han ingen lärjunge till Paulus och han skulle definitivt inte ha gillat Luther.

Jakob varnar för en överskattning av tron och kräver handling. Detta är kanske okristligt men inte nödvändigtvis buddhistiskt -- även judendomen är huvudsakligen en handlingsreligion.

Klart buddhistisk påverkan hittar man däremot i tredje kapitlet, sjunde versen:

"Och tungan är en eld, själva den onda världen bland våra lemmar. Den fläckar hela vår kropp, den sätter livshjulet i brand och har själv sin eld från helvetet."

Denna vers rymmer både en hänvisning till Buddhas eldspredikan ("Tungan, munkar, står i lågor") och ett omnämnande av det buddhistiska begreppet "tillblivelsens hjul" (pali bhavacakka, sanskrit bhavacakra). ...Livshjulet är ett buddhistiskt begrepp och vi vet att det fanns buddhister i Mellanöstern på Jesu tid -- Asoka skickade sändebud till både Syrien och Egypten och därmellan låg Palestina.

Vi vet också att det arameiska språkområdet sträckte sig från Palestina till nordvästligaste Indien, låt vara med olika dialekter, och att det förekom regelbundna kontakten mellan Indien och den hellenistiska världen." (Praktisk Buddhism s.113-15)

Jag finner det sannolikt att buddhister mötte greker redan när Alexander nådde indiska områden och Gällmo har säkerligen rätt i antagandena han gör om kontakt i Medelhavsområdet mellan greker, judar och buddhister. Men vi bör kanske betona att den buddhism Jesus undervisar om saknar de många munkregler och moraliska villkor som klassisk buddhism har och är mer tydlig i sitt kärleksbudskap. Detta är tydligt i berättelsen om Ananda och kvinnorna som lämnat hemmet för att bli nunnor. I berättelsen Gällmo hänvisar till är det Anandas frestelse inför Matanga, och hennes inför Ananda, som är huvudsaken, inte budskapet om den kärleksfulla Gud som Kristus är. Ananda motstår frestelsen genom lydnad av reglerna i klostret Jetavana. Flickan vill verkligen ha Ananda så hon blir nunna för att vara i närheten av Ananda. Berättelsen har inte alls samma intention som kvinnan vid brunnen i Joh. 4. Sensmoralen blir faktiskt att flickans behov att gifta sig betraktas som skamfullt -- något som är helt främmande för Rena Landets buddhism.

Men i Jesu undervisning finns tveklöst det värdefulla i buddhismen -- den gränslösa medkänslans Löfte om paradiset. Denna gränslösa medkänsla missuppfattas ibland. Karl Barth, som djupt uppskattade tron på Amitabha och såg den som nära den kristna tron, kunde inte finna "dramatiken": "Bei der Erlösung des Menschen durch Amida gebe es kein dramatisches Element; dadurch fehle der Charakter einer wirklichen Problemlösung."

Som vi sett tidigare i denna blogg erfar många troende en verklig problemlösning. Svårigheter och lidanden upplöses i löftets kraft och betydelse för oss. Men samtidigt har Barth en poäng: den självupptagna "kampen" ter sig onödig och kanske till och med en sorts övning av "självkraft" och därmed ett trots emot Löftet och nåden hos Amitabha. Man skulle vilja säga till Barth: en verklig problemlösning är väl just att kampen ter sig överflödig inför Guds starka nåd när vi tar emot Löftet om paradiset? Att dramatiken är en form av lidande som ingen önskar?

Barth tror kanske att kampen är central för Paulus: "Der schon von Paulus, aber auch den späteren Reformatoren, besonders Calvin, zu Recht betonte Kampf für die Ehre Gottes gegen menschliche Eigenwilligkeit und Überheblichkeit werde in der Lehre vom Reinen Land über die Unmöglichkeit einer Rechtfertigung durch eigene glaubensmäßige oder ethische Anstrengungen des Menschen nicht betont."

Här är det nog uppenbart för många att Yeshua betonade friden snarare än kampen. Kampen för Guds ära tycks vara sekundär relativt friden vi får i Löftet. Det är alldeles

riktigt att tron på Amitabha är emot allt våld, all mission, all kamp för Amitabhas ära. Ibland, t ex hos Ren'nyo, är det viktigt att vara stilla och icke-missionerande. Det är sjungandet av Amitabhas namn och förlitan som ger frid och salighet, inte kamp som för Paulus. Och många kristna skulle gärna välja stillsam frid istället för kyrkans korståg och jagande av heretiker. Att vara lamm bland vargar menade Yeshua var idealet, inte varg bland vargar fast med trons iver.

Barth missuppfattar också det Rena Landet med en sort förhåll till Nirvana. Det sker också bland några buddhister.

"Das allein durch den Glauben zu erreichende Reine Land sei jedoch lediglich die Vorhalle zum Nirwana, denn sogar Amida selbst habe die vollkommene Buddhaschaft noch nicht erreicht. So sei in der Lehre vom Reinen Land die eigentlich regierende und beherrschende Macht weder Amida noch der Glaube an Amida, sondern dieses menschliche Wunschziel. Amida und der Glaube an ihn und das Reine Land, zu dem der Glaube den Eingang bildet, verhielten sich gegenüber dem zu erreichenden Wunschziel, dem Nirwana, nur wie das Mittel zu diesem Zweck."

Men hos Shinran är det inte så. Paradiset kan givetvis ha många äventyr i beredskap för oss. Men i allt väsentligt är det fulländningen. Det är också full förlåtelse för alla synder. Också här tycks Barth missförstå:

"Tatsächlich wird in der Lehre vom Reinen Land nicht zu einer Einhaltung der Gebote ermahnt. Wohl aber wird gepredigt, daß derjenige, der sich der Lehre vom Nenbutsu hingibt, von selbst mit den gleichen Tugenden ausgerüstet wird wie ein Mensch, der die Gebote hält. Für Honen und Shinran sind gerade in der Praxis des Nenbutsu die Gebote enthalten; jedoch wird durch die Gebote allein niemand erlöst; für sie bestand das Nenbutsu gerade in der Überwindung der Gebundenheit an die Gebote. Da das Nenbutsu auch bedeutet, das »Herz der großen Barmherzigkeit« anzuziehen, entspricht dies wohl auch dem Standpunkt des Paulus, wenn er sagt: »So halten wir nun dafür, daß der Mensch gerecht werde ohne des Gesetzes Werke, allein durch den Glauben« (Röm. 3,28)."(S. 85)

Med tanke på att våra lidanden oftast är skapade mentalt av oss själva, innebär i praktiken sjungande av Namnet en upplösning av dessa synder och lidanden. Mot slutet av citatet medger också Barth detta: "Da das Nenbutsu auch bedeutet, das »Herz der großen Barmherzigkeit« anzuziehen, entspricht dies wohl auch dem Standpunkt des Paulus".

Liksom i Yeshuas undervisning Guds vrede saknas, med några få undantag som vi kanske kan se som judiska överskrivningar, saknas också momentet vrede i Amitabhas gränslösa medkänsla. Just denna avsaknad är vad miljarder kristna söker i den kristna

läran, vilket inte kyrkorna i allmänhet tillåter med mindre än att man lämnar läran. Barth skriver härom:

""Hingegen wird man bestätigen können, daß es in der Lehre vom Reinen Lande keinerlei Begriff von einem Zorn Amidas gibt. Es gibt nämlich in Amida, der Weisheit und Erbarmen ist, keine verneinende Seite. Das Phänomen jedoch, das im Christentum »Zorn Gottes« genannt wird, versteht man im Buddhismus als das Zittern vor den Folgen der bösen Taten – dem Karma, das man selbst durch seine Unwissenheit verursacht hat. Es ist außer dem Karma nichts da, was den Menschen bestrafen würde. Alles wird als eigene Verschuldung und eigenes Verdienst angesehen. Genshin (942–1017) läßt in seinen »Wichtigen Sammlungen zur Hinübergeburt« einen Aufseher in der Hölle folgende Predigt an die im Höllenfeuer brennenden, gequälten Sünder halten: »Nicht das Feuer ist es, was in der Hölle die Sünder brennt, sondern ihre bösen Taten sind es, die brennen. Wo Feuer brennt, gibt es das Erlöschen. Aber beim Verbranntwerden von den bösen Taten gibt es kein Erlöschen, so lange sie noch in Kraft stehen.«"(S. 86)

Man anar längtan även hos Barth efter denna frihet från "Zorn Gottes". Redan i antiken, hos elever till Paulus, bland dem Marcion, finns denna förklaring att Gud hos Yeshua inte har någon plats för "Zorn Gottes". I Barths calvinistiska bakgrund fanns däremot detta element åter på stark plats.

29.

En intressant aspekt på Amitabha är dess universalitet. Varje levande varelse är adresserad. De flesta andra religioner är partikulariserade. Trots att den kristna frälsningen är universell, liksom den judiska Torah-tron, kräver de ofta en historisk partikularisering. Det universella försvinner nu till en kontextualiserad och partikulär och villkorad frälsning. Om vi tänker oss Kristus som en Amitabha, ungefär som kungen i Guge i Tibet tänkte sig att jesuiterna ville berätta om en bodhisattva från Väst. Kungen av Guge skrev år 1624 följande brev till jesuitpatern Antonio de Andrade som bett få komma och missionera:

"Vi, konung över Pontentés konungariken, hälsar pater Antonios ankomst till vårt land med glädje. För att han skall lära oss de heliga teserna utnämner vi honom till vår huvudlama och ger honom full auktoritet att lära vårt folk sin heliga lära (chö = dharma). Vi kommer inte att tillåta att någon hindrar honom i detta, och vi ämnar ge order om att han skall erhålla mark och all den hjälp han behöver för att bygga ett bönehus...."

Jag fann detta brev i "Det vita molnens väg" av Anagorika Govinda. Så avslutar Lama Anagorika Govinda sin bok "Det vita molnens väg". Han skriver även mot slutet av sin reseberättelse:

"Så vill jag avsluta denna bok med att åkalla

DET OÄNDLIGA LJUSETS BUDDHA

som framträder i hjärtat när solen sjunker och dagens arbete är fullbordat:

Amitabha !

Du som lever i mitt hjärta,

väck mig till Din andes storhet,

till att uppleva Din levande närvaro!

Befria mig från begärens bojar,

från slaveriet för de kortsiktiga målen,

från den trånga självskhetens förvillelser !

Upplys mig med Din vishets ljus,

genomsyra mig med Din kärlek,

som också innefattar dunklet,

som ljuset eldens dunkla kärna,

som moderns kärlek som omger

det spirande livet i hennes skötes mörker,

som myllan fröets späda grodd.

Låt ur mig spira Ditt levande ljus !

Ge mig kraft att spränga självskhetens hölje,

och liksom sädeskornet dö för att återfödas,
och utan fruktan gå genom dödens dörr,
för att väckas till det större livet !

Till Din kärleks allomfattande liv,
till Din vishets allomfattande kärlek.

Kasar Devi Ashram, Kumaon Himalaya, Indien
november 1964"

30.

Detta mänskliga liv är kort som en morgon. Kort och föränderligt. Nästa liv är paradiset, nirvana. Det är infinit. Dessa två saker är kanske de väsentligaste som perspektiv på allt du gör.

Därmed blir de relativt ointressant för mig att försöka göra detta föränderliga liv till mindre föränderligt. Dels är det omöjligt, dels leder varje försök till -- just det, fler förändringar.

Om paradiset är nästa liv och kan komma när som helst -- om du några gånger sjungit Namo Amitabha med hjärtat och med tvivelsfri tro -- är det här livet mest en fråga om vänta och ha tålamod. Naturligtvis ha medkänsla med alla runt omkring. Men framför allt tålamod i väntan på det goda.

Vissa dagar, när allt verkar gå så bra, glömmar vi livets korthet och fåfänglighet. Andra dagar, när vi lider mer, minns vi det klarare och får perspektiv på saker och ting.

Att ta emot var dag just som den är och säga Namnet då och då, ja kanske mesta tiden, är det som återstår. Medan vi gör de sysslor som behöver göras där vi lever, har vi detta perspektiv på tillvaron. Undvik teve, media, nätet, filmer och nyheter -- eftersom de förmedlar ett falskt eller begränsat perspektiv. Ett falskt perspektiv skapar mer lidande. Ett begränsat perspektiv gör oss mindre än vi är.

31.

De som frågar mig hur man praktiserar Vägen, svarar jag: säg Namnet och ha medkänsla med allt som lever och lider.

Många tror att detta är generella påståenden eller uppmaningar. Men det är i största enkelhet och direkt mening: du säger eller sjunger Namnet och aktualiserar medkänsla med allt. Det syns på dig, när du ser på människor och djur, sjö och berg och skogar. Du hyser och uttrycker medkänsla. Det märks i din konversation, i vad som bryr dig från hjärtat. Det är inte alls intellektuellt.

Många tycker det är för enkelt. Men varför ska du läsa skrifter, argumentera, presentera läran, missionera? Är det ett bra sätt att uttrycka din medkänsla? I så fall gör det. Vad gör Amitabha, medkänslans ocean? Ingenting annat än räddar oss till det himmelska landet genom sitt löfte. Behöver du läsa om detta? Nej det räcker med att säga Amitabhas namn. Och i övrigt hysa medkänsla med allt som lever och lider. Konkret och tydligt. Med ord, handlingar, känslor, med allt du har.

